

Boca

Butlletí Oficial del Centre d'Adults Sant Carles

SANTCARLESONTINYENT
CENTRE PÚBLIC DE FORMACIÓ DE PERSONES ADULTES

Octubre 2018
núm. **23**

exemplar gratuït

SUMARI

1. Editorial
2. Acte inaugural
19. Article d'economia
22. Presentació del llibre *Nou viatge al País Valencià*
24. Xarrada Fernando Lliso
25. Presentació del llibre *Contes descreguts*
26. Setmana cultural
 29. Maria Mercè Marçal
 31. Joanot Martorell i el *Tirant*
 35. Premis
36. XVI Trobada d'escoles de dansa valenciana
39. Eixida a la font del Raboser
40. Exposició de pintura *Camins d'Art*
44. Visita al col·legi La Concepció
46. Eixida a la font del Nano
48. Exposició *Teixint la Vall*
50. La "nostra" plaça
57. Trobada d'Escoles en Valencià
58. Premis Sambori
69. Estadístiques
70. Trinity
72. Viatge fi de curs
76. Festa fi de curs
82. Comiats

BOCA (Butlletí Oficial del Centre d'Adults Sant Carles)
núm.23, octubre 2018
Edita: Associació d'Alumnes del CPFPA Sant Carles
Direcció: Juan Antonio Soler Bernabeu
Consell de redacció:

Juan Antonio Soler Bernabeu
Manuel Requena Collado
Salvador Boix i Miret
Mª José Martínez López
Josep Sanchis Carbonell
Agustí Boix Moll

Reportatge gràfic: Cèsar Torró i Agustí Boix
Disseny i maquetació: Agustí Boix
CPFPA Sant Carles, C/ Maians 53, 46870-Ontinyent
Tel. 962919225
www.fpaontinyent.com
c-e: 46019325@gva.es info@fpaontinyent.com
Dipòsit legal: V1754-2014
ISSN: 2386-3870
Impremta: Penadés y Ureña S.L.

facebook.com/pages/CPFPA-Sant-Carles-Ontinyent

Com cada any, quan arriba l'octubre i comencem un nou curs, una nova edició de la revista BOCA arriba a les vostres mans. Com sempre us presentem el recull de tot un any acadèmic viscut, ple d'esdeveniments organitzats a l'escola: exposicions de dibuix i pintura, de tapissos, activitats culturals, trobades de dansa valenciana, xerrades, presentacions de llibres, eixides i viatges. Però, també hem de contar amb la bellesa dels textos i treballs del nostre alumnat, memòries estadístiques del curs, entre d'altres coses, amb un magnífic treball d'edició i maquetació. Tot açò seria impossible sense l'esforç i dedicació de l'alumnat, del professorat, dels monitors i col·laboradors del nostre centre.

Us oferim dades i estadístiques tècniques des de la matrícula oficial fins als resultats de les proves del *Trinity College London*, que es van realitzar al centre durant el passat mes d'abril. Ens fem ressò de la celebració de la Setmana Cultural del 25 d'abril, que vam dedicar a tres efemèrides importants:

- El 20é aniversari de la mort de la poetessa Maria Mercè Marçal.
- El 550 aniversari de la publicació del *Tirant lo Blanch*.
- El 700 aniversari de l'Arxiu General de la Corona d'Aragó, el qual vam visitar en el viatge de fi de curs a Barcelona del 18 al 20 de maig.

El 20é aniversari de la mort de la poetessa Maria Mercè Marçal.

El 550 aniversari de la publicació del *Tirant lo Blanch*.

El 700 aniversari de l'Arxiu General de la Corona d'Aragó, el qual vam visitar en el viatge de fi de curs a Barcelona del 18 al 20 de maig.

Dediquem també unes pàgines a la nova plaça de l'escola. El passat mes de maig, i després de 6 mesos d'obres, la vam estrenar per a gaudi de tota la nostra comunitat educativa, amb un espai enjardinat que incorpora una escultura creada com a homenatge i reconeixement a la nostra escola i al que representa. I fou aquest nou marc escènic on vam celebrar l'emotiu sopar de fi de curs en el qual el director Vicent Terol i Calabuig es va acomiadar de tota la comunitat educativa després de 14 anys com a director i al qual li devem un llegat de grans transformacions físiques i estructurals que ha fet que el CPFPA Sant Carles siga el que és hui: un centre atractiu, obert i dinàmic.

Després d'un curs 2017/2018 ple de novetats i canvis, arriba el curs 2018/2019 amb una nova direcció que posa la seua meta inicial en agafar el relleu i seguir la senda deixada per l'anterior direcció, compromesa amb els valors establerts en el seu Projecte Educatiu i amb les necessitats del nostre alumnat i professorat.

Vull donar-vos les gràcies a tots i desitjar-vos que tingueu un fruitós curs 2018/2019.

Juan Antonio Soler
Director del CPFPA Sant Carles

INAUGURACIÓ CURS ACADÈMIC 20172018

24 d'octubre Centre Cultural
19:30 h CAIXA ONTINYENT

Introducció:

Manolo Requena, professor del CPFPA

Parlaments:

Vicent Terol, Director del CPFPA

Jorge Rodríguez, Alcalde d'Ontinyent

Beatriz Díaz, Inspectora d'educació

LLIÇÓ INAUGURAL

a càrrec de

VICENT SOLER I MARCO

Conseller d'Hisenda i Model Econòmic
de la Generalitat Valenciana

Les finances valencianes

Dimarts 24 d'octubre de 2017

Honorable Conseller D'Hisenda i Model Econòmic, Sr. Vicent Soler
Magnífic Jurat en Cap de la Ciutat d'Ontinyent, Jorge Rodríguez
Sr Inspectora d'Educació , Beatriz Díaz
Sr. Director del Centre, Vicent Terol
Claustre de professorat del centre
Regidor d'Educació, Sr Óscar Borrell
Regidores i regidors del nostre Ajuntament
Alumnat
Representants dels diversos centres educatius i culturals.
Representants dels mitjans de comunicació.
Senyores i senyors,

Benvingudes i benvinguts a aquest Acte Inaugural del curs 2017-18 que tornem a celebrar en aquesta magnífica Sala d'Actes del Centre Cultural de Caixa Ontinyent, raó per la qual, primerament, volem tornar a agrair a Caixa Ontinyent haver-nos obert la portes de sa casa una vegada més. I ja fa 10 anys que la col·laboració entre la nostra escola i Caixa Ontinyent ha estat constant. I no podem deixar passar l'ocasió per recordar que ens trobem amb l'única caixa valenciana que ha sabut eixir amb èxit d'uns moments econòmicament crítics, cosa que diu molt i molt bo de la nostra Previsora, com la coneixien els més majors.

Però com que la vesprada de hui aparentment va d'anàlisi econòmica vull aprofitar l'ocasió per llegir-los un fragment d'un text que em va cridar molt l'atenció de l'economista expert en balances fiscals i professor del Departament d'Economia de la Universitat Jaume I de Castelló, Celestí Gimeno i Broch quan diu:

“La imatge estereotipada que el País valencià té tant per a la resta dels ciutadans de l'estat com per a una part considerable dels mateixos valencians és la d'un territori on la vida és fàcil, amb abundància de recursos, bon clima...en definitiva un lloc feliç. Tota una mena d'expressions transmeses pels mitjans de comunicació i per una determinada classe política han estat, i estan, contribuint a l'autocomplaença dels valencians i també, per què no dir-ho, a la seua docilitat, per què queixar-nos si vivim tan bé? Però és aquesta visió real? És realment la terra de promeses que sembla? Ha estat el desenvolupament tan impressionant com prediquen contínuament? Vivim tan bé els valencians?

La millor manera d'aproximar-se a la realitat és a través de l'anàlisi estadística dels paràmetres que puguen informar de quin és , realment, el grau de desenvolupament valencià i , el que és més important encara, on estem situats des del punt de vista comparatiu, dintre del panorama estatal i europeu [...]”

Manolo Requena

“LES FINANCES VALENCIANES I L'ESTAT DEL BENESTAR DINS L'ESTAT COMPOST ESPANYOL”

INTERVENCIÓ DEL CONSELLER D'HISENDA I MODEL ECONÒMIC

Inauguració Curs Acadèmic 2017-2018 Centre Públic de Formació de Persones Adultes, 24 d'octubre de 2017

Il·lustríssim Sr. Alcalde d'Ontinyent i President de la Diputació de València,
Director del Centre Públic de Formació de Persones Adultes Sant Carles, d'Ontinyent,
Moderador i intervinents que m'heu precedit en l'ús de la paraula,
Alumnes del Centre,
Assistents, en general, a aquest acte d'inauguració del curs acadèmic 2017-2018 del CPFPA

Molt bona vesprada a tots,

Vull agrair, en primer lloc, la invitació que em va fer el Centre per a pronunciar la lliçó inaugural de l'actual curs acadèmic. L'honor que suposa parlar a un auditori de persones adultes, què, més enllà de tots els problemes i ocupacions laborals, familiars, etc., que la vida ens depara, tenen la motivació de dedicar una atenció i un temps a millorar la seua formació. I l'honor que suposa també parlar en un centre que al llarg de la seua història, al voltant de trenta anys, ha aconseguit anar elevat el nivell de la seua oferta formativa perquè també estava contribuint progressivament a elevar el nivell de la demanda que rebia. Des de proveir, en un principi, bàsicament només que cursos d'alfabetització, hui el Centre ofereix preparació per a superar tots els nivells de l'ensenyament reglat -inclòs l'accés a la Universitat-, coneixement de valencià a tots els nivells de la Junta Qualificadora, coneixement d'anglès a nivell de les proves de l'Escola Oficial d'Idiomes, activitats ocupacionals i socioculturals, etc.

Eixa evolució és allò que fa possible que hui puguem plantejar-nos parlar d'un tema tan important com són les finances de la Generalitat. Un tema que pot semblar molt complex i molt àrid, i que fa uns anys, segurament, no haguera estat possible plantejar dins del programa formatiu del Centre.

Hui ho és. Hui ho podem plantejar i ho devem plantejar: perquè, com deia, és un tema de molta importància per a tots els valencians i tots hem d'estar informats per a participar com a ciutadans en la presa de decisions que democràticament ens correspon.

Des del meu punt de vista de Conseller d'Hisenda -i també de Model Econòmic, ho deixe caure perquè encara que hui sembla que em toca posar-me més bé la «gorra» de Conseller d'Hisenda, també l'altra faceta es veu afectada-. Deia que, des del meu punt de vista de Conseller d'Hisenda és tota una satisfacció i un privilegi poder compartir amb tots vostres -ciutadans valencians- algunes de les preocupacions que comporta la responsabilitat d'administrar les finances de la Generalitat. Un lloc on es fàcil rebre incomprendions, la qual cosa va en el sou. Però com també va en el sou tractar que les incomprendions no estiguen motivades per manca d'informació.

Amb eixe esperit iniciaré la meua exposició. I, apel·le d'entrada, al caràcter formatiu de l'activitat que ens convoca, perquè em disculpen si, a voltes, la meua dissertació sembla una mica professoral, en un tema que indubtablement té un component tècnic pel que fa a regles que s'han de respectar en manejar diners públics, però que no són difícils d'entendre (no poden ser-ho) en una cosa que és de tots i on tots hem de poder opinar, debatre i decidir.

En primer lloc els diré que en parlar de les finances parlem de dues coses: el pressupost i la tresoreria. El pressupost són números. I com el nom indica *pre-supost* són números que es refereixen a previsions i a com es desenvolupen eixes previsions. La tresoreria són diners: els diners que entren als comptes bancaris, que hi romanen i que n'ixen per a fer pagaments. Ambdues coses estan connectades, òbviament. En tota organització complexa -ja siga privada o, més encara, si és pública- hem de treballar amb el pressupost per a prendre les decisions -debatudes col·lectivament- d'allò què és el que volem fer, on ens caldrà gastar diners, quants diners voldrem gastar en cada cosa, d'on els voldrem o els podrem traure, etc.

Eixe treball es comença a fer, per a cada any, mig any abans que comence l'any. Allà pel maig o juny de cada any, la Conselleria d'Hisenda publica una ordre al Diari Oficial de la Generalitat, que dóna les normes sobre com s'han de fer les previsions de necessitats que caldrà atendre l'any següent i el cost monetari que suposaran. Una volta rebudes eixes previsions del conjunt de conselleries i entitats públiques de la Generalitat, per part de la Conselleria d'Hisenda es fa una anàlisi de quants diners i com es podran obtindre, i s'aplega a un equilibri a base de renunciar a alguna part de la despesa, o de decidir augments de recaptació per les vies legals possibles, o preveient demanar crèdit: és a dir acudir a l'endeutament. Eixe equilibri es debat pel Consell -és a dir, pel Govern Valencià, que formem el President de la Generalitat -ara mateix Ximo Puig- i tots els Consellers i Conselleres. Una volta que l'aproven, el document passa a ser l'anomenat «projecte de pressupostos de la Generalitat» per a l'any següent.

Eixe «projecte de pressupostos» es presenta a Les Corts -normalment al mes d'octubre- perquè els diferents grups parlamentaris l'estudien, formulen les esmenes que consideren, les debaten i les voten abans que acabe l'any; per tal que puga estar en vigor, com a Llei, des de l'1 de gener de l'exercici a què fa referència. Ara, per exemple, a meitat de novembre d'enguany, les Corts iniciaran la tramitació del Pressupost de 2018 perquè estiga aprovat com a Llei al voltant del Nadal.

Per tant, el pressupost és l'expressió de la voluntat popular: reflecteix allò que els nostres representants -els diputats que hem elegit- han decidit per majoria sobre quants diners pensen que cal gastar, en quines coses s'han de gastar i d'on cal aconseguir-los. Després, tal com avança l'any, es veu que la realitat mai coincideix del tot amb el que s'havia «pre-suppos(t)at»: s'observa que per a determinades coses «s'ha fet curt», que són necessitats que, per prioritat legal o per prioritat d'allò que han votat els ciutadans, s'han d'atendre «sí o sí» i cal per tant assignar més recursos. I d'altra banda hi poden haver altres necessitats menys prioritàries a les quals es pot renunciar del tot o en part. O, fins i tot, poden haver assignacions al pressupost que no es podran complir per diverses raons: fons per a ajudes que no tenen la demanda esperada, obres on s'allarguen els tràmits i no es poden licitar com s'esperava, o que en licitar-les no troben adjudicatari i cal modificar les condicions i tornar a licitar-les, amb la qual cosa l'adjudicació ja recaurà en un altre exercici, etc.

Tot això dona lloc a les anomenades «modificacions pressupostàries» que es produeixen d'una manera contínua al llarg de l'exercici i, segons l'àmbit a què afecten, les poden aprovar els consellers mateixos o bé les ha d'aprovar el Conseller d'Hisenda, o el Consell en ple o, fins i tot, si són canvis molt substancials, les han d'aprovar les Corts. En tot cas, els diputats -de tots els grups parlamentaris- tenen la informació de les modificacions que es fan, les quals, a més a més, es publiquen al Diari Oficial de la Generalitat. Per tant, el control i la transparència en la gestió del pressupost són totals.

Anem, amb això, a l'altra part del problema: la tresoreria. La tresoreria són diners, els quals, en principi, no porten cap etiqueta. Per tant es poden aplicar a qualsevol lloc que el pressupost determine: si el pressupost deia que calia gastar uns diners en arreglar una carretera, però després s'ha modificat i ha passat a dir que en lloc de gastar-los en arreglar la carretera es gastaran en despesa de farmàcia i els proveïdors han subministrat correctament els medicaments, des del punt de vista de la tresoreria és indiferent: s'agarren els diners i s'abonen les factures als proveïdors dels medicaments.

Només es tindrà en compte que el canvi d'assignació s'ha fet, efectivament i correctament, al pressupost. Perquè qualsevol moviment de diners -d'ingrés o de despesa- ha de tindre encaix al pressupost segons la situació en què es trobe en el moment que es fa el moviment dels diners: com en les nines russes, la nina del pressupost sempre ha de tindre la grandària adequada perquè pugui contingre dins la nina de la tresoreria.

Però tampoc pot ser molt més gran. Perquè, al cap i a la fi, la tresoreria ha de respondre dels compromisos que assumeix el pressupost. I si les entrades de caixa no evolucionen al ritme dels compromisos del pressupost -per una incorrecta previsió del pressupost mateix, que no sols assenyalava allò que es vol gastar sinó que també feia una previsió de quins serien els ingressos, doncs, si la previsió no es va complint, també cal fer ajustos. Ajustos que poden ser: reduir la contracció de nous compromisos pressupostaris de despesa i anul·lar alguns dels ja contrets si encara es possible. O buscar nous ingressos que compensen aquells que s'havien pressupostat però que no s'estan materialitzant. Quins ingressos poden ser? Doncs bàsicament tres: pujar els impostos, demanar diners als mercats financers, que s'han de tornar i s'hauran de pagar interessos. O, en el nostre cas, com que som una administració inserida en altres unitats polítiques que són l'Estat Espanyol i la Unió Europea, tractar d'obtenir més fons -debades i sense haver de tornar-los- que són les anomenades transferències. O obtenir préstecs d'aquestes mateixes administracions, que, en principi, també s'han de tornar i també s'han de pagar interessos.

Bé, aquests són els paràmetres en què es mou la hisenda de qualsevol administració al món, amb el matís en el cas de les administracions subestats dins la Unió Europea, de la possibilitat de les transferències i els préstecs. Però cal dir que altres administracions estatals també tenen la possibilitat d'obtenir préstecs d'organismes multilaterals com el Fons Monetari Internacional, el Banc Mundial o altres.

El recurs a l'endeutament no és cap anormalitat, encara que hi ha una discussió sobre l'ètica de l'endeutament pel que suposa de fer recaure en els nostres fills el pagament d'una despesa que fem nosaltres. Diguem-ne que des d'aquest punt de vista estaria justificat l'endeutament si és per exemple per a fer una carretera que també els la deixarem a ells i ells en gaudiran, mentre que no seria ètic si fóra, per exemple, per a pagar les nostres pensions. Però això és un altre debat. Simplement volia remarcar que l'endeutament no és una anomalia en l'activitat de les administracions públiques, com tampoc no ho és en les famílies o les empreses. Únicament que hi ha que cuidar que siga econòmicament sostenible, que es puga fer front als pagaments en el moment que cal, i que, per tant, no es perda la confiança per a poder demanar nou crèdit.

Això és molt important per a una família o per a una empresa. I no ho era tant per a un estat sobirà amb capacitat d'emetre moneda -perquè pot imprimir tots els bitllets que li facen falta per a pagar les seues despeses. Amb risc de generar una inflació descontrolada, també cal dir-ho. Però per a una administració sub-estatal o, ara mateix, també per a l'Estat Espanyol que, en pertànyer a la Unió Monetària de l'euro, no pot emetre moneda discrecionalment, la sostenibilitat de l'endeutament és un assumpte clau. Bé, dins aquest marc de funcionament de les finances públiques i del ventall de possibilitats per a ajustar-les, quina és la situació concreta de la Comunitat Valenciana?

Per a resumir-la en poques paraules, jo la sintetitzaria en les següents expressions:

- Tenim un deute molt elevat: el segon en termes absoluts de totes les comunitats autònomes; i el més elevat en termes per càpita.

- Continuem tenint dèficit pressupostari, encara que estem reduint-lo amb «l'ajuda» -si em permeten la ironia- del Ministre Montoro i dels Plans d'Ajust que ens aplica. Després tornaré sobre això. I continuar tenint dèficit significa que continua incrementant-se el deute -encara que menys que abans-.

- Tenim l'accés tancat als mercats de crèdit, la qual cosa significa que per a tindre ingressos de tresoreria suficients per a cobrir el dèficit del pressupost de la Generalitat depenem de l'Administració General de l'Estat -és a dir el Ministeri d'Hisenda- perquè ens facilite crèdit.

- I el ministeri ens ho facilita, efectivament, però ho fa al ritme que vol i en el moment que vol. I ens posa condicions de reducció de la despesa, tant a l'hora d'elaborar els pressupostos -l'anomenada «regla de despesa» i el «límit de dèficit»- com després, sobre la marxa, segons evoluciona l'exercici -amb els Plans d'Ajust que obliguen a fer retallades de despeses- amb la qual cosa es redueix el marge d'actuació de la Generalitat. I tot això -previst en la legislació vigent però l'aplicació de la qual s'hauria de prestar a un diàleg raonat, es resol *de facto* i unilateralment pel Ministeri mitjançant el control que té de l'aixeta de la liquiditat -és a dir de la tresoreria-: com que depenem del crèdit atorgat per l'Administració de l'Estat per a poder cobrir el dèficit d'ingressos respecte de les necessitats de despesa, estem en mans del Ministeri d'Hisenda per a coses com, per exemple, pagar a temps els proveïdors.

I l'aixeta de la liquiditat -de la tresoreria- també l'ha utilitzada el Ministeri per a fer altres coses més enllà de com a argument -diguem-ne «de reforç»- per a imposar-nos retallades de despesa en els pressupostos segons li agrada a ell. En 2015 i 2016 -que foren anys electorals i de canvis en els partits en el govern de la Generalitat- també hi hagué curioses coincidències de calendari entre els moments que el Ministeri alliberà el crèdit -els anomenats Fons de Pagament a Proveïdors i Fons de Liquiditat Autònoma- i els interessos electorals del Partit Popular.

Davant d'eixa situació en què es troba la Generalitat des del punt de vista financer calen moltes preguntes. Jo tractaré de contestar-ne tres que pense que poden ser les més rellevants per a formar-nos un criteri alhora realista i just:

Com va començar tot això?

Som els únics en eixa situació?

Quines alternatives hi ha per a eixir-ne?

Com va començar el problema del finançament de la Generalitat?

Per a contestar la primera pregunta podem dir que el problema del finançament de la Generalitat va començar des de l'inici mateix de la Generalitat, recuperada dins l'Estat Espanyol democràtic configurat amb la Constitució de 1978. Dins d'aquest «novíssim Estat» -si considerem que a l'anterior els seus creadors el van anomenar «el nuevo Estado»-, les comunitats autònomes eren una realitat administrativa nova, que van començar a assumir les competències que requerien una despesa substancial a dues velocitats diferents: d'un costat, l'anomenada via ràpida, o de l'article 151, de la Constitució Espanyola, per la qual Catalunya, el País Basc, Galícia i Andalusia assumiren a principis dels anys 80 les competències de sanitat i educació, les quals pocs anys després, també reberen -encara que per una altra via- la Comunitat Valenciana i Canàries. I de l'altre costat, les comunitats autònomes de l'anomenada «via lenta» o de l'article 143 de la Constitució, què no assumiren aquestes competències fins al 2002, quasi vint anys més tard. Uns anys -aquests quasi vint anys entremitjos- en què l'esforç públic en sanitat i educació va ser molt important i que, en un cas el van fer les comunitats autònomes i en l'altre el va fer l'estat segons la titularitat corresponent en cada cas.

Per tant, en eixos mateixos anys s'hagué de configurar un sistema perquè les comunitats autònomes pogueren finançar les competències que rebien -les primeres amb molta necessitat de recursos, i les segones amb necessitats molt més reduïdes perquè no havien assumit la gestió de la sanitat ni de l'educació. I això es va fer en un Estat amb fortes desigualtats territorials de cobertura de serveis d'educació i de sanitat i amb poca informació pel que feia a la territorialització de la despesa; perquè no era un aspecte que preocupara massa a un estat centralitzat.

Així, el criteri per a avaluar els recursos que calia traspasar a les comunitats autònomes perquè es feren càrrec de les competències que assumien va ser l'anomenat de «cost efectiu». És a dir, es lliurava a l'administració autonòmica que assumia una competència, una quantitat equivalent, més o menys actualitzada per la inflació- a allò que l'administració de l'Estat havia gastat l'any anterior en la competència corresponent en el territori de la comunitat autònoma. Tot, sense tindre en compte les possibles desigualtats de partida i amb una informació comptable molt imperfecta pel que fa a la territorialització. I una informació que, en tot cas, era l'Administració Central qui la tenia i millor coneixia i, alhora, era jutge i part a l'hora de transferir els compromisos de despesa a futur i el finançament per a atendre'ls.

En base a aquest criteri es va configurar un determinat *statu quo* de finançament de cadascuna de les comunitats. Evidentment es va fer un esforç per adoptar criteris més racionals i objectius; i així en els successius models de finançament autonòmic es van introduir factors com la població, la població ajustada segons criteris d'edat, la dispersió del poblament, la insularitat, etc. Factors tots que, evidentment, influeixen en el cost de prestar els serveis, però que poden ser complexos de mesurar i de ponderar en la fórmula matemàtica que ha de considerar-los en conjunt.

Per això els successius canvis en els models de finançament sempre han incorporat algun tipus de clàusula o de fons complementari que operava en el sentit de garantir el manteniment de l'*statu quo* anterior -és a dir, de les desigualtats generades *de facto*, sense cap lògica ni justificació racional des del punt de vista de la justícia, l'equitat o el reequilibri dels nivells de riquesa dels territoris. És a dir: tots els models de finançament han volgut basar-se en criteris objectius, però al mateix temps no s'han fiat del resultat que poguera eixir de la simple aplicació d'eixos criteris objectius i, per pressió de les comunitats autònomes que pogueren veure's perjudicades -o menys beneficiades- per l'aplicació exclusiva d'eixos criteris objectius, sempre s'han afegit mecanismes d'un tipus o un altre perquè l'*statu quo* creat no es modificara substancialment. Amb la qual cosa quedava desvirtuat el suposat esforç objectivador i es perdia la lògica que es pretenia amb això.

Per tant, si el sistema no té una lògica de partida, per a veure, si malgrat això, funciona bé, cal anar a analitzar els resultats per a veure si, a pesar de tot, pot ser vàlid i just -encara que siga per casualitat-. I com les casualitats poques vegades existixen, en veure eixos resultats apareix el que era d'esperar: el finançament per habitant ajustat que reben les diferents comunitats autònomes varia molt -amb diferències de fins a un 30% entre les comunitats de règim comú (més encara si tenim en compte les comunitats forals del País Basc i Navarra). La qual cosa no té justificació si considerem que es tracta de serveis que tenen costos molt semblants: una persona -posem de 80 anys- té necessitats d'atenció sanitària molt paregudes tant si viu a Galícia com si viu a la Comunitat Valenciana. I el mateix podem dir d'un xiquet de 10 anys pel que fa a l'educació -sobretot si en el model ja s'introdueix també el factor de dispersió poblacional-.

Doncs bé, el resultat observat és que, des de 2002 en què totes les comunitats autònomes tenim les competències de sanitat i educació i, per tant, la comparació ja és pràcticament homogènia entre totes, hi ha una sèrie de comunitats autònomes que sistemàticament se situen a la cua quant a recursos que reben tant per habitant com per habitant ajustat -és a dir tenint ja en compte que l'estructura d'edat de la població de les diferents comunitats autònomes no és idèntica i per eixe motiu algunes poden haver de gastar més en sanitat o altres en educació-.

Quines comunitats són aquestes que tots els anys se situen a la cua? Totes les de l'arc Mediterrani. En concret la Comunitat Valenciana i la regió de Múrcia som les que estem en els últims llocs. I també se situen per davall de la mitjana les Illes Balears, Catalunya i Andalusia. També la Comunitat de Madrid encara que, aquesta, per la seua elevada població i reduït territori pot tindre estalvis de costos de prestació dels servicis que altres comunitats no tenim en la mateixa mesura.

I què suposa per a una comunitat autònoma rebre menys finançament per habitant ajustat amb càrrec al sistema de finançament autonòmic per a prestar aquests grans servicis públics bàsics? Hi ha dues respostes: una que en el pla financer-pressupostari es genera una clara insuficiència de recursos per a l'administració que ha de prestar aquests servicis i, alhora, exercir tota una sèrie d'altres competències però que comparativament representen quantitats pressupostàries molt més reduïdes, d'on no es poden traure recursos suficients per a compensar la insuficiència en el servicis bàsics. Per tant l'alternativa de desatendre altres polítiques, encara que, per força l'hem d'aplicar en la mesura que es pot, no soluciona el problema, i cal acudir a les opcions possibles que són rebaixar el nivell d'eixos servicis en la comunitat autònoma que es troba infrafinçada, pujar els impostos als seus ciutadans per damunt del que paguen els ciutadans d'altres comunitats, o endeutar-se més que les altres comunitats.

I l'altra resposta, aquesta en el pla ètic, jurídic o polític -com el vulguem anomenar- és que haver de fer qualsevol d'eixes coses és una injustícia. Perquè, d'acord amb el marc polític de l'Estat Espanyol no hi ha cap raó per la qual:

■ Els ciutadans d'una comunitat autònoma hagen de tindre pitjors servicis bàsics fonamentals,

■ La seua comunitat autònoma no puga exercir altres competències amb el mateix nivell de recursos que les altres –especialment si es tracta d'una comunitat autònoma amb una renda per càpita per davall de la mitjana i que, per tant, segons la Constitució Espanyola, han de realitzar-se esforços perquè puga convergir amb la mitjana en nivell de riquesa,

■ Ni per la qual els seus ciutadans, si no són més rics, hagen de pagar més impostos que la resta dels espanyols per a tindre els mateixos serveis bàsics fonamentals. Una altra cosa és que si volen que la seua administració els proporcione serveis per damunt d'un nivell comú garantit -la qual cosa seria legítima dins l'autonomia que constitucionalment es reconeix a les comunitats autònomes-, en eixe cas haurien de finançar-los amb els seus propis recursos.

■ Aquests problemes que assenyalen de tipus ètic, jurídic o polític (com vulguem dir-los) no són una qüestió teòrica o filosòfica. Perquè com deia abans el “descosit” financer que ocasiona un infrafinançament dels serveis públics bàsics no és de xicoteta magnitud per a una comunitat autònoma, especialment per a aquelles que ho patim amb major intensitat ni la solució, encara que fora injusta, tampoc està a les mans de la comunitat autònoma. Per a això cal tindre en compte que les comunitats autònomes són l'administració més recent dins de l'estructura de l'Estat Espanyol i que no tenen cap gran impost propi assignat:

■ Els ajuntaments perceben l'Impost sobre Béns Immobles

■ La resta de grans impostos són de titularitat de l'Administració General de l'Estat: l'Impost sobre la Renda de les persones físiques, l'Impost sobre el Valor Afegit -l'IVA-, l'Impost sobre Societats i els Impostos Especials sobre Begudes Alcohòliques i Combustibles.

■ I, al mateix temps, es va establir per llei que una administració no poguera gravar fets imposables que ja estigueren sent objecte de gravamen per una altra administració ja existent.

Això redueix molt les possibilitats de finançament que la Constitució atorga, en l'article 157.1, a les comunitats autònomes consistents en la possibilitat imposar “els seus propis impostos, taxes i contribucions especials”, i fa descansar el seu finançament fonamentalment en altres dos vies que també preveu aquest mateix article:

■ “Els impostos cedits totalment o parcialment per l'Estat; recàrrecs sobre impostos estatals i altres participacions en els ingressos de l'Estat”

■ I “Transferències d'un Fons de Compensació Interterritorial i altres assignacions amb càrrec als pressupostos de l'Estat.”

D'aquesta manera, els tributs propis que han pogut establir les comunitats autònomes tenen una capacitat recaptatòria molt reduïda perquè només s'ha pogut aplicar sobre fets imposables menors com els jocs d'atzar.

De la mateixa manera l'aplicació de la capacitat normativa per a actuar sobre els impostos cedits –el de Patrimoni, el de Successions i Donacions i el de Transmissions Patrimonials i Actes Jurídics Documentats- o d'establir recàrrecs sobre els impostos que conserva l'Estat –com ja es fa en el cas de l'IRPF, i també es podria establir per a l'IVA o per a l'impost de societats- s'enfronta al veto constitucional a què les mesures tributàries que puguin adoptar les comunitats autònomes puguin suposar “obstacle per a la Lliure circulació de mercaderies o servicis”.

I també als problemes tècnics i d'equitat que ja hem vist que sorgeixen amb els Impostos sobre el Patrimoni i sobre Successions i Donacions, on hi ha comunitats que tenen una elevada capacitat fiscal -perquè són més riques- que pràcticament no apliquen aquests impostos perquè els desgraven totalment o quasi totalment. La qual cosa a banda de ser injusta, genera incentius perversos de *dumping* fiscal entre comunitats en sentit afavoridor d'aquelles que ja són més riques.

Perquè eixe model de finançar serveis públics bàsics amb recursos propis de cada comunitat autònoma tampoc és el model que vol la Constitució. Les grans despeses que han de realitzar les comunitats autònomes corresponen majoritàriament a serveis públics bàsics de l'estat del benestar. Serveis públics bàsics que la Constitució ha volgut garantir-nos a un nivell bàsic igual per a tots els espanyols responsabilitzant del seu compliment a l'Estat en el seu conjunt. Tant si són serveis prestats per les comunitats autònomes –com és la sanitat, l'educació, l'assistència social, el dret a l'habitatge, o la provisió de mitjans a l'administració de justícia-, com si els presta l'Administració General de l'Estat –com ara les pensions o les prestacions per desocupació-.

Per a això el model que vol la Constitució és que hi haja mecanismes que transferisquen recursos des de les comunitats autònomes amb més capacitat fiscal (perquè els seus ciutadans són més rics i perquè tenen més activitat econòmica) cap aquelles que tenen menys capacitat fiscal, de manera que totes les comunitats autònomes pugen prestar un mateix paquet de serveis bàsics a tots els ciutadans en qualsevol lloc del territori espanyol, sense que per a tindre aquest paquet de serveis bàsics hàgem de pagar diferents impostos per altre motiu que no siga la nostra diferència de riquesa i les nostres circumstàncies personals i familiars com a ciutadans.

I també el model constitucional vol que hi haja transferència de recursos perquè les comunitats autònomes amb menys capacitat fiscal –és a dir menys riques- puguin desenvolupar les polítiques que els correspon exercir segons la distribució competencial que ajuden a la convergència en nivell de riquesa amb les comunitats que són més riques-.

Es a dir una comunitat amb capacitat fiscal per sota de la mitjana no s'ha de veure constrenyida a fer menys política industrial o donar menys suport a la recerca i el desenvolupament tecnològic, o tindre pitjors carreteres de titularitat autonòmica o donar menys suport a les empreses localitzades al seu territori, o cuidar menys la seua agricultura o el seu patrimoni natural i artístic com a riquesa turística pel fet que no pot recaptar tants de recursos fiscals com altra comunitat més rica.

Tot el contrari: si és una comunitat més pobra, és a dir, que té una renda per càpita inferior a la mitjana, el mandat constitucional de solidaritat i d'afavorir la convergència obliga a què l'administració d'aquesta comunitat reba recursos perquè pugui fer més de tot això -què és competència autonòmica- del que fan les altres comunitats més riques. I també que l'Estat hi invertisca més en allò que és de la seua competència. Si no és així, si l'Estat no hi inverteix més, comparativament, i si la comunitat autònoma no pot fer més esforç que altres comunitats en les matèries de competència autonòmica, el lloc de convergència tindrem divergència creixent.

Doncs bé, els mecanismes que hi ha a la Constitució per a operar aquestes transferències són, com ja he citat:

■ D'un costat el Fons de Compensació Interterritorial, que finança inversions però no despesa corrent i, per tant ha propiciat la realització d'inversions de dubtosa rendibilitat social en les comunitats autònomes receptores –les de menor nivell de renda- que després tenen problemes per a poder mantindre-les en funcionament. Actualment aquest fons té un paper menor i està vinculat als fons que rep Espanya de la Unió Europea per a promoure el desenvolupament de les regions amb menor nivell de renda dins del conjunt de la Unió.

■ I d'un altre costat, el vertader nucli de la qüestió: el Sistema de Finançament Autonòmic. Un sistema que ha de permetre que siga possible jugar tots els criteris constitucionals quant a deures de contribuir a les càrregues de l'Estat (de tot ell) -segons la capacitat econòmica i les circumstàncies personals i familiars de cada ciutadà- i quant a disposar dels drets que l'Estat –tot ell- garanteix –segons les necessitats bàsiques de cada ciutadà també en funció de les seues circumstàncies personals i familiars.

Aquest sistema, doncs, funciona com una espècie de cistella comuna que es nodreix dels ingressos de tots aquells impostos que s'acorda atribuir-li cada vegada que s'establix un model de finançament autonòmic: per a això les propostes es debaten prèviament en el Consell de Política Fiscal i Financera, en el que estem representades totes les comunitats autònomes i el Ministeri d'Hisenda, i després es tramita com a Llei per les Corts Generals. I una volta transcorregut un temps, determinat per la pròpia Llei per la qual s'aprova el model, cal revisar-lo: generalment cada cinc anys (encara que, l'actual, establert en 2009 i que havia d'haver-se revisat en 2014 encara continua vigent).

Aquesta cistella d'impostos, degudament nodrida i distribuïda segons criteris objectius -com abans assenyalava- hauria de permetre que cada comunitat autònoma rebera els recursos suficients per a atendre els servicis públics bàsics a un nivell igual garantit per a tots els ciutadans espanyols en qualsevol lloc del territori espanyol. I a més, ja que la recaptació per impostos propis és també insuficient per a exercir la resta de les seues competències també ha de proveir-la de recursos per a això, almenys parcialment.

I ací entren dos elements més en la discussió:

■ Un és l'autonomia de les comunitats autònomes, constitucionalment reconeguda. La qual cosa significa que a més dels drets que els espanyols hem decidit atorgar-nos constitucionalment amb caràcter general i hem acordat finançar en comú, els ciutadans de cada comunitat autònoma podem decidir també que la nostra comunitat autònoma ens preste -o no- altres servicis addicionals, però que, en el cas que decidim que ens els preste, haurem de pagar només nosaltres amb una imposició addicional que recaiga únicament sobre nosaltres.

■ I l'altre element és la responsabilitat: si diverses administracions gestionen separatament per a diversos col·lectius de ciutadans uns mateixos serveis el finançament dels quals es fa per mitjà d'una cistella comuna, es produïx un incentiu perquè tant cadascuna de les administracions com cadascú dels col·lectius de ciutadans tendisquen a maximitzar el consum d'eixos servicis que es paguen en comú condemnant així a que la cistella comuna siga sempre insuficient. Per tant és necessari introduir mecanismes de responsabilitat que traslladen a cada col·lectiu de ciutadans que el seu consum excessiu “no ho paguen altres”: que la solidaritat cobrix fins a l'equitat, però no l'abús ni el menor esforç relatiu.

Aquest principi de responsabilitat s'ha intentat introduir amb l'assignació de trams creixents de la recaptació obtinguda per determinats impostos que gestiona l'Administració General de l'Estat –en concret l'IRPF, l'IVA i els impostos Especials- en el territori de cada comunitat autònoma a la pròpia comunitat.

D'aquesta manera la cistella ja no és totalment comuna sinó que una part important dels impostos que els ciutadans de cada comunitat autònoma paguen a l'Estat torna directament als ciutadans d'eixa comunitat. No tot, òbviament, perquè l'Administració General de l'Estat té les seues pròpies competències a atendre i, a més a més, dins del propi Sistema de Finançament autonòmic ha de poder operar-se la necessària transferència de recursos entre comunitats autònomes per a poder equilibrar el nivell d'atenció dels serveis públics bàsics i atendre les altres competències autonòmiques, sent-ne desigual la capacitat fiscal. Això és el que tècnicament anomenem l'anivellament horitzontal. És a dir que la cistella reba de les comunitats més riques més del que els entrega i a l'inrevés amb les comunitats més pobres.

La paradoxa –i una de les evidències del mal funcionament del sistema- és el que succeïx en el nostre cas: som una comunitat autònoma amb un nivell de riquesa inferior en un 11% a la mitjana espanyola. Tanmateix, la Comunitat Valenciana és contribuent net al Sistema de Finançament autonòmic. No hi ha per on agafar-ho. Perquè, insistisc, la situació actual és que:

- Som una comunitat més pobra que la mitjana espanyola. Amb menys renda per habitant si volen que ho diga en termes més tècnics, encara que potser menys clars. Una situació que, també cal dir-ho, no era així fa 20 anys: llavors estàvem en la mitjana. Ara estem 11 punts per davall i fa dos anys estàvem 12 punts per davall.
- A pesar d'això, som una comunitat a la cua quant a recursos per habitant ajustat que rebem del Sistema de Finançament autonòmic.
- I no obstant això, o potser per això –perquè, sense justificació, ja que som més pobres, estem en la cua pel que fa a rebre- som contribuents nets al sistema.

Vostès es preguntaran... Però açò no és nou! Vostè mateix ens ha dit fa un moment que el problema de finançament autonòmic de la Comunitat Valenciana afona les seues arrels a mitjans dels anys 80. Per què la urgència actual del problema? Per dues coses:

- Perquè el problema és acumulatiu: els dèficits produïxen deute. I el deute és una bola de neu. Si és xicoteta no hi ha dificultat a parar-la. Si creix es fa immanejaable.
- I perquè les opcions per a manejar la bola de neu no sempre són les mateixes. A vegades és possible permetre que continue creixent i altres vegades no és possible. Açò és el que ha canviat com a efecte de la crisi econòmica de 2008. Si una administració no té recursos suficients per a atendre els seus compromisos de fer despesa -i és el nostre cas, perquè tenim dèficit-, deia abans que pot pujar els impostos, pot endeutar-se, o –en el cas d'administracions - com la nostra- pot demanar transferències –si el sistema legal o institucional ho

En el cas de la Comunitat Valenciana -com de la resta de comunitats autònomes- la insuficiència de recursos no va ser evident –o es va poder dissimular- fins que va esclatar la crisi de 2008: en homogeneïtzar-se les competències de les comunitats autònomes, en 2002, el Partit Popular, aleshores governant a Espanya i a la Comunitat Valenciana, va aprovar un model de finançament autonòmic, se suposa que inspirat per la Comunitat Valenciana –almenys així es va donar a entendre al batejar-lo com a “model Zaplana”- què es va dir que era “el model definitiu”, a diferència dels anteriors que preveïen la seua revisió al cap d'uns anys.

Prompte es va veure que el “model definitiu” s'havia oblidat d'un detall: que la població –i per tant les necessitats de despesa en serveis públics- podia variar a ritme diferent entre unes comunitats autònomes i altres. A partir de 2004, amb el president Zapatero ja en el govern d'Espanya, el PP es va posar molt reivindicatiu per a reclamar que un milió de nous valencians arribats ací a treballar en la bombolla immobiliària -no res més que una quarta part del total de la població valenciana- no computava en el “model Zaplana”.

Aleshores, en 2009, es va posar un «pedaç» al sistema afegint a la cistella fons addicionals aportats per l'Administració Central, augmentant el que es coneix tècnicament com “anivellament vertical” (és a dir: recursos que no corresponen a una redistribució entre administracions d'un mateix nivell, com són les diferents comunitats autònomes, sinó entre administracions de diferent nivell, en aquest cas de l'administració central cap a les comunitats autònomes). Cal dir que amb eixe «pagat» que es va posar, la Comunitat Valenciana i Catalunya van ser les principals beneficiàries, encara que el finançament per habitant ajustat va continuar estant per davall de la mitjana.

Però també cal dir que aquesta aportació addicional de fons es va veure immediatament anul·lada per l'efecte de la crisi econòmica que havia començat un any abans i què va afonar la recaptació fiscal de tots els impostos, dels recaptats per l'estat i dels propis i cedits a les comunitats autònomes. Només l'Impost sobre Béns Immobles, assignat als ajuntaments i què no es sensible al cicle econòmic, hi va mantindre la capacitat recaptatòria.

Amb l'augment de l'atur, baixades de salaris, tancament d'empreses, caiguda de beneficis empresarials, reducció o supressió de dividends i baixades de tipus d'interès i per tant de rendiments de l'estalvi, reducció del consum, etc. caigué la recaptació per l'IRPF, per l'Impost de Societats, per l'IVA i pels Impostos Especials.

I pel que fa als impostos cedits a les comunitats autònomes l'afonament del mercat immobiliari afectà greument la recaptació pels Impostos de Transmissions Patrimonials i Actes Jurídics Documentats i l'Impost de Successions i Donacions en reduir les operacions i la base imposable en reduir-se els preus de mercat. Cal recordar també que l'Impost sobre el Patrimoni, que també s'hauria vist afectat, s'havia anul·lat *de facto* en 2008 en establir-ne una bonificació del 100%. Per tant era una pèrdua més afegida sobre les comunitats autònomes que eren les que rebien la recaptació de l'impost.

Però, allò no va ser greu. De moment.

Perquè el sistema de finançament autonòmic de 2009 -és a dir l'encara vigent- que fa descansar -com els anteriors- el finançament de les comunitats autònomes sobre impostos que, fonamentalment, recapta l'Estat funciona mitjançant el lliurament per l'administració de l'Estat a l'administració de les comunitats autònomes de quantitats de bestreta sobre l'estimació feta per l'administració de l'Estat sobre la recaptació que obtindrà a cada comunitat autònoma per cadascun dels impostos els rendiments dels quals s'ha decidit compartir.

Al voltant d'un any i mig després que ha conclòs l'any, l'administració de l'Estat té els números definitius de l'exercici i, aleshores, es procedeix a liquidar les diferències amb la suma dels lliuraments de bestreta: Una estimació de recaptació que haja superat la realitat significa que s'han lliurat excessives quantitats de bestreta i la comunitat autònoma ha de tornar diners. Una estimació per sota de la realitat significa que l'administració de l'Estat ha d'abonar la diferència. I els anys 2008 i 2009 va passar el primer que he dit: les previsions de recaptació fetes per l'administració de l'Estat van ser massa optimistes.

La crisi va començar a colpejar a partir de la segona meitat de 2008 i la recaptació va començar a baixar però l'administració de l'Estat va lliurar bestretes d'acord amb les estimacions, perquè la inèrcia dels pressupostos de l'Estat i els compromisos que suposen amb les comunitats autònomes així ho determinaven (cal recordar que els pressupostos per a 2008 s'elaboraren a meitat de 2007, i els de 2009 s'elaboraren a meitat de 2008, en que ni la crisi ni la seua magnitud eren encara evidents). Per tant, per eixe motiu -i perquè les comunitats autònomes no hagueren de patir un ajust sobtat del nivell de despesa a què havien arribat el 2007- l'administració de l'Estat va mantindre durant un any i mig uns lliuraments de bestreta que ja no es corresponien amb la evolució real de la recaptació.

El dèficit de l'Estat no preocupava en excés, ja que el 2007 s'havia tancat amb superàvit -cosa inèdita en la història d'Espanya-, el nivell d'endeutament era un dels més baixos d'Europa: un 37% del PIB, molt per sota del llindar del 60% exigít als membres de l'eurozona i tant l'estat com les comunitats autònomes podien finançar-se amb certa comoditat als mercats de capitals.

La Comunitat Valenciana, per tant i a l'igual que les altres, no va patir estretores financeres el 2008 i el 2009, l'infrafinançament relatiu dels serveis públics bàsics -que continuava existint- no hauria casat molt bé amb la política de «fastos» que es continuava duent endavant i tot, una cosa i l'altra es podia pagar acudint a l'endeutament directe de la Generalitat o de societats interposades involucrant-hi les caixes d'estalvi què per a això s'havien posat sota el control del partit que governava la Generalitat.

Ja hem vist com acabaren les caixes d'estalvi i com el deute contret per moltes d'eixes societats interposades -públiques instrumentals, semipúbliques o privades del tot com VALMOR- acabà sent assumit per la Generalitat. Ara bé, això que va passar a la Comunitat Valenciana no sols va passar ací: de corrupció i balafament va haver a molts llocs i és arriscat dir on va haver més i on va haver menys. El que sí que és objectiu és que:

- La despesa per habitant ajustat en serveis públics bàsics que va fer al llarg de tot el període -i que encara fa- la Generalitat Valenciana és inferior a la mitjana de les comunitats autònomes,
- I que malgrat això la cobertura d'eixa despesa per part del sistema de finançament autonòmic és també inferior a la mitjana de les comunitats autònomes, encara que la nostra riquesa relativa es troba per sota de la mitjana
- I que malgrat això, l'estat recapta pels impostos que hi ha a la cistella del sistema de finançament autonòmic al territori de la Comunitat Valenciana una quantitat superior al que ens distribueix. Una quantitat no molt important -al voltant de 1.600 milions d'euros- si la comparem amb les altres comunitats que tenen un balanç fiscal negatiu què només són la Comunitat de Madrid, Catalunya i les Illes Balears, però que en el nostre cas, a diferència dels altres, no té cap lògica perquè la nostra riquesa es inferior a la mitjana. És a dir, estem finançant altres ciutadans espanyols que són més rics que nosaltres.

I som els únics en eixa situació?

Doncs posant eixos quatre requisits:

- Gastar menys que la mitjana
- Rebre finançament per sota de la mitjana
- Ser més pobres que la mitjana
- I ser contribuents nets al sistema

Sí, som l'única Comunitat Autònoma que compleix els quatre.

Si només posem els tres primers ens acompanyen algunes altres comunitats: sobretot Múrcia i, en menor proporció Andalusia. I si eliminem el criteri d'estar per sota de la riquesa mitjana també ens acompanyarien Catalunya i les Illes Balears

Però si pensem en el problema realment greu que és un finançament autonòmic que sembla insuficient perquè les comunitats autònomes puguem atendre la despesa que suposa la demanda que els ciutadans espanyols fem de serveis públics bàsics -qualsevol que siga la comunitat autònoma on vivim- en realitat ens acompanyen totes les comunitats autònomes. Perquè això va fer que en el moment que les comunitats autònomes van patir la reducció d'aportacions de fons del Sistema de Finançament Autonòmic -a partir de 2010-, havent-ne, a més a més, de tornar l'excés de lliuraments de bestreta dels dos anys anteriors -cosa que ha hagut d'ajornar-se a llarg terminis- el deute de totes elles es va disparar. Es va demostrar la impossibilitat democràtica de fer recaure en els serveis públics bàsics -en la despesa social- l'ajust pressupostari que feien inevitable la crisi econòmica i la visió de la Unió Europea i del Govern d'Espanya -en mans de la dreta des de 2012- de les polítiques que calien per tractar-la.

Les comunitats autònomes no volgueren -o no pogueren democràticament- imposar retallades en els serveis públics bàsics suficients com per a equilibrar els seus pressupostos i, en el moment que -entre 2010 i 2012- perderen la capacitat de demanar crèdit als mercats de capitals, perquè aquests no es fiaven o perquè demanaven interessos impagables, i alhora, havien de tornar els diners dels crèdits passats que vencien, l'Estat mateix -l'únic que encara podia captar crèdit a preu raonable, i fins i tot hagué de demanar l'ajuda europea per a rescatar els bancs- hagué d'eixir al rescat de les comunitats autònomes creant fons de liquiditat extraordinaris no previstos en el sistema de finançament:

- Un fons per a pagar deute comercial: és a dir als proveïdors

- Un fons per a pagar deute financer: és a dir per a pagar els venciments dels crèdits que les comunitats havien obtingut anteriorment als mercats.

Tots dos, ara, reunits en el Fons que s'anomena de Liquiditat autonòmica, que com he dit és un fons extraordinari, no previst en el disseny de com ha de funcionar el finançament autonòmic i que, en tindre l'administració central l'aixeta del mecanisme, l'utilitza per condicionar l'exercici de l'autonomia política de les Comunitats Autònomes. En tota eixa problemàtica ens acompanyen pràcticament totes les comunitats autònomes, encara que la situació nostra es la més angoixant perquè tenim més deute acumulat i estem condemnats a tindre tots els anys més dèficit que altres comunitats mentre rebem menys finançament que elles. Per això hem de resistir-nos a les pressions del ministeri que vol que convergim totes les comunitats en un mateix nivell de dèficit -òbviament a un nivell més baix-.

Què hem de fer aleshores?

- Retallar més encara la despesa en serveis públics bàsics per als ciutadans de la Comunitat Valenciana? Si ja estem gastant menys que la mitjana!

- Pujar més els impostos als valencians?

- Si tenim una renda inferior a la mitjana!

- Rebem menys finançament que la mitjana!

- I ja estem, com ha reconegut l'Autoritat Independent de Responsabilitat Fiscal i el Ministeri d'Hisenda mateix per damunt de la mitjana en l'exercici de la capacitat normativa autonòmica per a demanar impostos als nostres ciutadans. Fins i tot algun economista de simpaties de la línia del govern del PP, habitual de les televisions, s'ha referit a la Comunitat Valenciana com «un infern fiscal». No, no hem de fer cap d'eixes coses. Hem de tindre un sistema de finançament autonòmic diferent, just com vol la Constitució Espanyola mateixa.

Un sistema lògic que iguale les prestacions d'aquells serveis que considere que han d'estar garantits per igual per a tots els espanyols i mancomune recursos suficients per a atendre'ls per l'administració que corresponga, ja siguen les pensions -com ja estan en el règim de la Seguretat Social-, la sanitat, l'educació, o el que siga. Un sistema que, a més a més, continga recursos suficients a avançar en la correcció de les desigualtats de desenvolupament territorial fent possible que les comunitats autònomes amb menys capacitat fiscal tinguen recursos per a desenvolupar les polítiques que els corresponen -i amb el grau d'autonomia que tenen reconegut als seus estatuts- en la resta de matèries distintes dels serveis públics bàsics, com són totes les polítiques de planificació i foment de l'economia. I un sistema que respecte

també l'autonomia política de les comunitats autònomes perquè, si així ho volen els seus ciutadans, la comunitat autònoma puga demanar-los recursos addicionals exclusivament a ells per a prestar-los serveis més enllà dels homogeniament garantits per a tots els espanyols.

En tot això estem treballant: hem posat de manifest la situació injusta que pateix la Comunitat Valenciana a partir d'un estudi que va fer un grup de treball d'experts nomenats per Les Corts, i tothom ha reconegut la injustícia després que tant el President Ximo Puig a la Conferència de Presidents Autònoms, o jo mateix al Consell de Política Fiscal, o altres membres del govern i l'administració de la Generalitat ho hagem posat de manifest. I després que tots els partits polítics amb representació a Les Corts i els representants de les institucions i la societat civil valenciana signaren un document de compromís per defensar el canvi de sistema de finançament.

Hem fet un treball d'anàlisi del funcionament del Sistema -ho ha fet l'IVIE, l'Institut Valencià d'Investigacions Econòmiques- i de proposta de com caldria reformar-lo. I el Director de l'IVIE ha estat defensant el nostre punt de vista en un grup de treball format per experts nomenats per totes les Comunitats Autònomes i per l'administració de l'Estat, el qual ha preparat un document de proposta per al Consell de Política Fiscal i Financera. I, a hores d'ara, al si del Consell de Política Fiscal i Financera, un nou equip d'experts, on també hi ha representació de la Comunitat Valenciana i de la resta de comunitats autònomes està elaborant la proposta definitiva perquè siga debatuda pel Consell de Política Fiscal i a continuació tramitada com a llei per les Corts Generals.

La proposta inclou, d'una banda possibles mesures per a tallar la insuficiència de finançament que patim i, de l'altra, adverteix de la necessitat d'arbitrar mesures per a reconduir el problema del deute acumulat. Perquè malgrat que es talle la generació de més dèficit, el fet és que el deute acumulat ens pot impedir per molts anys tindre la confiança dels mercats de capital i pot esdevenir, fins i tot, impagable si les condicions de tipus d'interès empitjoren si el Banc Central Europeu canvia la seua política.

I cal recordar que ara per ara és l'Estat el nostre principal creditor, amb diferència, i què en una mida que estímem en un 25% del total del nostre deute es degut a l'infrafinançament que hem patit -els últims quinze anys només- per a prestar serveis que l'Estat garanteix en igualtat per a tots els espanyols-. Per tant la solució es troba «a casa», en una negociació que haurà de fer-se entre l'Estat i el conjunt de les comunitats autònomes d'una manera justa per a totes però també realista per a totes. Perquè si la solució no és realista per a totes no serà una solució per a totes. I això voldrà dir que l'Estat no està funcionant en una part de l'Estat. Perquè les comunitats autònomes -totes i cadascuna d'elles- també són Estat: de fet per a moltes coses en que tenen competències exclusives són «l'estat» -l'únic estat per a fer les funcions de l'Estat- al seu territori.

Concloc per tant amb un missatge de raonable confiança. La situació és greu, però ni som els únics que la patim i, sobretot, hi ha solucions si fem les coses bé, recuperem l'economia i trobem la manera de establir correctament les prioritats de la despesa pública -segons les preferències democràtiques- i la corresponent assignació de recursos.

Moltes gràcies per la seua atenció, i paciència, en escoltar les preocupacions d'aquest conseller d'Hisenda.

Moltes gràcies.

NO ÉS EL FINANÇAMENT, ÉS L'ESPOLI

En les últimes dècades, la societat valenciana ha estat capaç d'arribar a pocs consensos transversals, que posaren d'acord a tots els partits de l'arc parlamentari, a sindicats, empresaris i a tots els actors de la societat civil. Pocs assumptes han permés aprovar repetides iniciatives per unanimitat a les Corts Valencianes, tant amb governs del PP com amb el govern del Botànic.

Un d'aquests temes que ha aconseguit el consens de la societat valenciana ha estat el finançament autonòmic. A hores d'ara hi ha pocs ciutadans que no siguen conscients que el sistema de finançament autonòmic deixa el País Valencià a la cua de finançament per habitant de totes les comunitats autònomes de l'Estat espanyol. Polítics de tots els colors, així com agents socials de tot tipus estan d'acord a reclamar la modificació d'un sistema de finançament injust per als valencians i valencianes. Però és realment el sistema de finançament l'arrel del problema de la discriminació econòmica que patim els valencians i valencianes per part de l'Estat espanyol?

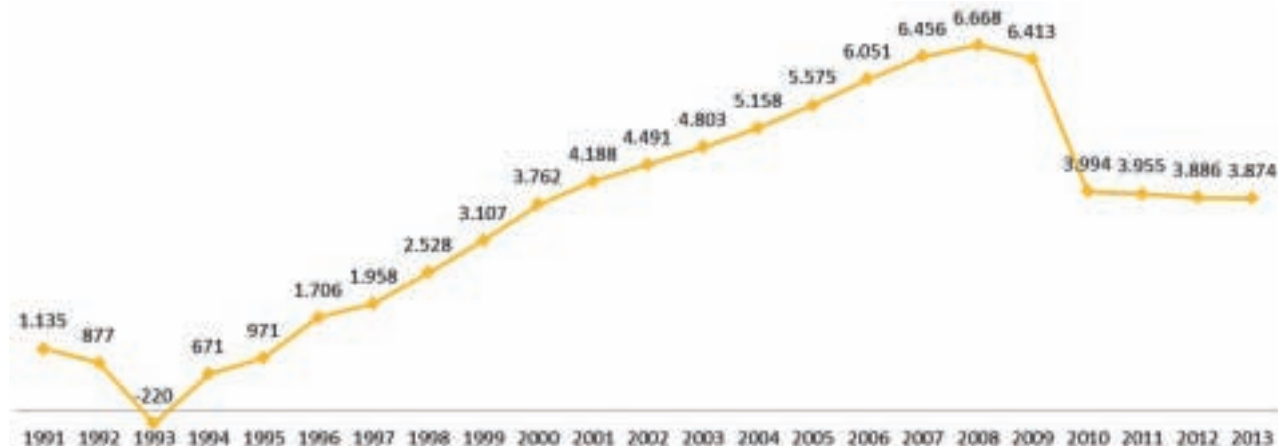
El País Valencià durant la II República era un territori ric en comparació a la resta de l'Estat. Aquesta millor situació en termes relatius també s'aprecia en l'any 1955 (primer any per al qual l'INE dóna dades del PIB). No obstant, la tendència dels últims 60 anys ha estat que la renda per habitant del País Valencià ha anat disminuint i en l'actualitat els valencians som un 15% més pobres que la mitjana dels espanyols.

Esta tendència ha estat així des d'abans de la Transició, abans de la creació de les comunitats autònomes, per la qual cosa és molt anterior als sistemes de finançament autonòmics i respon a unes altres causes. La causa d'aquesta pèrdua de riquesa relativa del País Valencià respecte a la resta de l'Estat és la transferència de recursos des de l'economia valenciana cap a l'Estat central, que fonamentalment els ha invertit en construir el gran Madrid, abocant centenars de milers de milions d'euros en infraestructures i serveis per a convertir Madrid en el nucli de poder polític i econòmic que és avui en dia.

Aquestes transferències són ben evidents si s'observa la balança fiscal del País Valencià amb l'Estat. La balança fiscal no és més que la diferència entre els impostos que paguem les persones i empreses que vivim i treballem al País Valencià amb el que l'Estat espanyol retorna en despesa pública (inversions en infraestructures, transferències a Generalitat i Ajuntaments, etc.). Durant anys, els governs espanyols es van negar a fer públiques aquestes dades d'una manera tan rotunda que algun economista va qualificar les balances fiscals com “el tresor millor guardat del Regne d'Espanya”.

En 2008, el govern del PSOE es va veure obligat a publicar les balances fiscals per tal de comptar amb el suport parlamentari dels diputats d'Esquerra Republicana. Les balances fiscals de l'any 2005 que es van publicar donaven un resultat escandalós per al País Valencià: 5.575 milions d'euros que els valencians i valencianes pagàvem en impostos i no tornaven en serveis ni infraestructures.

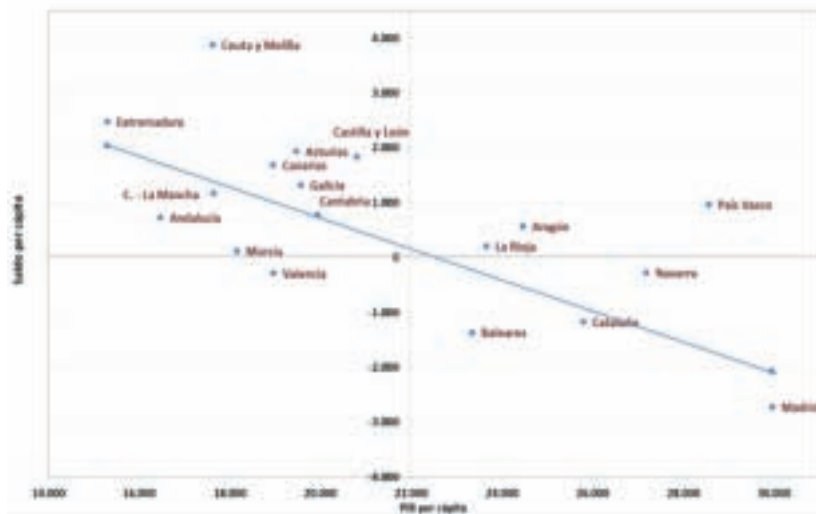
Diferents estudis han quantificat la balança fiscal des de l'aprovació de la LOFCA, però en general ens trobem davant d'una manca absoluta de dades oficials sobre quant aportem els valencians i valencianes a la suposada “solidaritat interterritorial”. Malgrat tot, els darrers anys, el govern de Rajoy ha anat publicant unes dades, anomenades “comptes públics territorialitzats” que volen substituir les balances fiscals amb un mètode de càlcul creat per rebaixar el dèficit del País Valencià, Catalunya i les Illes Balears i maquillar les dades de Madrid.

En qualsevol cas, independentment del càlcul que es realitze, la conclusió sobre el funcionament del sistema de repartiment territorial de recursos és que no compleix les mínimes condicions lògiques de redistribució. Si el sistema es basara en la solidaritat interterritorial, la lògica ens diria que els territoris més rics aportarien recursos als territoris més pobres.

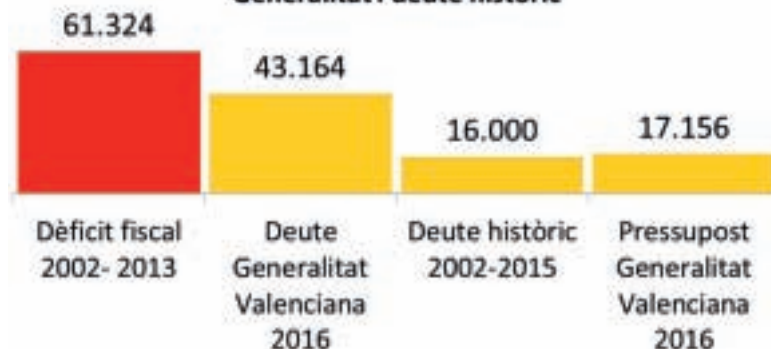
Però a l'Estat espanyol no és així, com veiem en el següent quadre. Si el sistema fóra lògic, només hi haurien punts en els quadrants de dalt a l'esquerra (territoris pobres que reben diners) i de baix a la dreta (territoris rics que aporten diners). En canvi, hi ha 3 territoris (Euskadi, la Rioja i Aragó) que, encara que són més rics que la mitjana, reben més diners en serveis i infraestructures del que paguen en impostos. Per altra banda, existeix un territori que és més pobre que la mitjana, però que la balança li ix a pagar: el País Valencià.

La situació del País Valencià és única a Europa, i al món només s'ha donat en casos de relacions colonials on la metròpoli extrau recursos de la colònia deixant-la més pobre del que era al principi.

Gráfico 1: Saldo relativo total per càpita vs. PIB per càpita, euros, 2013

Comparació dèficit fiscal amb el deute de la Generalitat i deute històric

Aquesta situació en que el País Valencià paga i calla es troba lògicament reflectida en el sistema de finançament autònom, però no acaba allí. Si observem les xifres acumulades, veiem que el “deute històric” que es reclama des de la Generalitat, que és la diferència entre el que hem rebut els valencians pel sistema de finançament amb la mitjana de finançament per habitant de l'Estat espanyol, és notablement inferior al dèficit fiscal (els diners que els valencians hem enviat a Madrid i que mai han tornat).

Per al País Valencià, el simple fet de pertànyer a l'Estat espanyol, en la seua estructura territorial actual, implica un empobriment de les persones i empreses que viuen i treballen al territori valencià. La solució de canviar el sistema de finançament seria una solució parcial que no resolndria el problema de fons sobre l'estructura de l'Estat espanyol. A més, deixaria en mans de futurs governs a la Moncloa que tornàrem a una situació d'infrafinançament.

La solució de canviar el sistema de finançament seria una solució parcial que no resolndria el problema de fons sobre l'estructura de l'Estat espanyol. A més, deixaria en mans de futurs governs a la Moncloa que tornàrem a una situació d'infrafinançament.

El consens de la societat valenciana hauria de modificar-se de la reclamació d'un canvi del repartiment que acorde el govern espanyol a l'exigència que els impostos dels valencians i valencianes es gestionen íntegrament des del País Valencià, negociant la quota a pagar a l'Estat, com fan bascos i navarresos. D'aquesta manera, els governs valencians disposarien de més marge per a fer polítiques per garantir que el País Valencià generara les oportunitats necessàries a les persones i empreses que hi viuen per desenvolupar les seues trajectòries.

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE “NOU VIATGE AL PAÍS VALENCIÀ”

Ontinyent, 22 de novembre de 2017

La presentació anit al CPFPA Sant Carles d'Ontinyent del llibre *Nou Viatge pel País Valencià*, a càrrec dels autors **Nèstor Novell** i **Josep Sorribes**, va resultar un èxit d'assistència i un gaudi intel·lectual per a tot el públic.

Entre els assistents hi era Óscar Borrell, regidor d'Educació de l'Ajuntament d'Ontinyent; Fran Quesada, regidor de l'Ajuntament d'Ontinyent i membre del Claustre; Josep Sanchis, Tècnic lingüístic i autor de diferents treballs sobre la ciutat com *Els noms dels carrers d'Ontinyent*; Vicent Terol i Reig, arxiver de la ciutat d'Ontinyent; Joan Torró, autor de *Les mamàs belgues*; Rafa Sanchis, exregidor de l'Ajuntament d'Ontinyent; Guillem Llin, editor i coordinador de la revista *El Llombo*; membres de l'IEVA, professors i alumnes del CPFPA Sant Carles. Els autors de l'obra enriqueixen l'exposició amb dades actualitzades i una profunda reflexió sobre la situació actual del País Valencià.

Nèstor Novell destacà la virtuositat del llibre en el fet d'haver pensat el país sencer. I en haver intentat llegir-lo correctament, amb una proposta de quatre grans àrees articulades. Remarcà l'anàlisi d'una administració fallida i caducada pel que fa a les diputacions provincials, una administració incapaç pel que fa als municipis menors de 5.000 habitants, una altra no articulada com són les comarques històriques, i una altra que vol estar en tot i no arriba que és la Generalitat.

Josep Sorribes explicà i proposà l'eliminació de les diputacions i la reorganització de l'administració municipal amb les quatre àrees supracomarcal·ls proposades. Sorribes insistí en criticar la competència insana entre administracions i destacà que cal apostar per la col·laboració. La mateixa col·laboració que cal en el teixit empresarial, cal en les administracions valencianes.

La presentació de l'acte i dels autors anà a càrrec del Director del CPFPA, Vicent Terol, que destacà el llibre com una eina extraordinària i necessària per repensar el país i assentar les bases del futur, i l'expresidenta de l'IEVA, M. Josep García,

LES BIBLIOTEQUES D'ONTINYENT

Magnífica xarrada de Fernando Liso, coordinador de les biblioteques d'Ontinyent, que ens ha explicat la xarxa de biblioteques de la ciutat, el fons de llibres, música i pel·lícules amb què compta i els mecanismes de funcionament.

Alhora ens ha brindat profundes reflexions sobre el món editorial i el fet lector. Un goig haver comptat amb un gran comunicador.

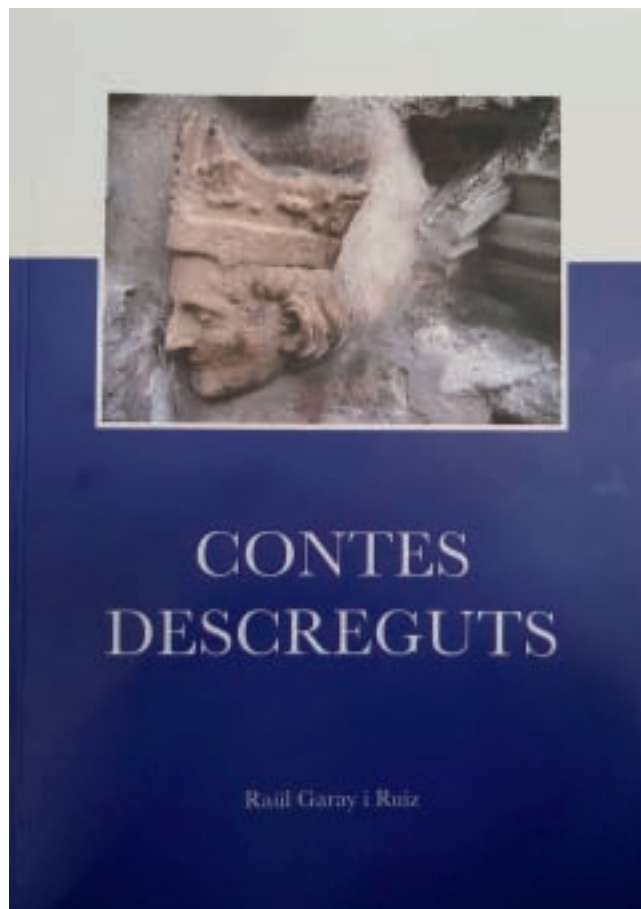

CONTES DESCREGUTS

Aquest dilluns 23 d'abril, Raül Garay ens ha visitat per tal de presentar-nos la seua obra *Contes Descreguts* ed. El Full; Onda, 2018.

Un recull de 12 històries de ficció que tenen com a fil conductor la sàtira de la religió. Un saludable exercici de racionalitat per a passar una estona entretinguda i reflexionar, alhora, sobre el retrocés de llibertats al que ens pot conduir la superstició desaforada en la societat actual.

Alumnes i professors han gaudit de la presentació i han pogut adquirir exemplars alhora que rebien una rosa de sant Jordi.

SETMANA CULTURAL

D'ABRIL
2018

CENTRE PÚBLIC
SANT CARLES
DE FORMACIÓ DE
PERSONES ADULTES
ONTINYENT

25 d'abril
dia del llibre i de la rosa

16a TROBADA
d'Escoles de Dansa Valenciana

Ontinyent 2018

Joanot Martorell

LECTURA DEL TIRANT

Fira de l'estudiant

CONTES
DESCREGUTS

ds, 28

18.00 Porta CPFP

16a TROBADA d'Escoles de Dansa Valenciana

EL 2018 COMMEMOREM:

Maria-Mercè Marçal
20 anys sense ella

Joanot Martorell
550 anys del decès

Arxiu de la Corona d'Aragó
700 anys de la seua creació

Generalitat Valenciana
600 anys d'existència

ANNA ROIG LLABATA
PÀGEL D'IES

CAMINS D'ART

EXPOSICIÓ COL·LECTIVA
TOTA L'OBRA D'ART DE L'ART 2018

Joan Miró
Pablo Picasso
Francisco de Goya
Joaquín Sorolla
Diego Velázquez
El Greco
Rafael Sanzio
Leonardo da Vinci
Michelangelo
Caravaggio
Rembrandt
Claude Monet
J.M.W. Turner
Vincent van Gogh
Edvard Munch
Henri Matisse
Piet Mondrian
Mark Rothko
Balthus
Jean-Paul Sartre
Albert Camus
Simone de Beauvoir
Jean-Paul Sartre
Albert Camus
Simone de Beauvoir

del 5 al 30 d'abril de 2018
Centre Cultural Caixa Ontinyent

Setmana cultural 25 d'abril

**CENTRE PÚBLIC
SANT CARLES**
DE FORMACIÓ DE
PERSONES ADULTES
ONTINYENT

C. Major, 59
46870 Ontinyent
la vall d'Albaida

Tel. 96 291 62 25
www.cpontinyent.com
6659423@gva.es
info@cpontinyent.com

dl, 23

11.30

aula 001

Xarrada

Les biblioteques d'Ontinyent
a càrrec de Fernando Uliso

23 d'abril Dia del llibre

18.00

aula 001

Xarrada

Les biblioteques d'Ontinyent
a càrrec de Fernando Uliso

19.00

aula 001

Presentació del llibre:

Contes descreguts, de Raül Garay
a càrrec de l'autor.

**CONTES
DESCREGUTS**

dt, 24

18.30 - 19.15
Pati CPFPFA
Txi-Kung per a tots

19.30 - 20.15
Pati CPFPFA
Dansa valenciana per a tots

19.30 - 20.30
aula OD1
Practica el teu anglès!!!

20.30
Pati CPFPFA
Lliurament dels Premis Literaris

Vi d'honor

dc, 25

10.00 - 12.00
Visita guiada al
Convent dels Franciscans

25 d'abril
Dia Nacional dels Valencians

Places limitades
Cal inscriure's a l'activitat

dj, 26

11.00 - 13.00
Porta CPFPFA
Lectura pública del Tirant lo Blanc

17.00
aula OD1
Xarrada: Respecte i igualtat entre
homes i dones. La realitat de la
violència de gènere.
A càrrec de Creu Roja Ontinyent

19.00 a 21.00
Porta CPFPFA
Lectura pública del Tirant lo Blanc

dv, 27

9.30 - 14.00
Participació a la Fira de l'Estudiant
de l'Ajuntament d'Ontinyent

09.15
Excursió pel Pont de la Costa i el
Raboser

JOANOT MARTORELL

550 ANYS

Maria-Mercè Marçal i Serra (Ivars d'Urgell, 13 de novembre de 1952 – Barcelona, 5 de juliol de 1998)

Poetessa, catedràtica d'institut de llengua catalana, narradora, editora i traductora. La dècada dels setanta representà l'entrada de Marçal en el món literari i en l'activisme polític i feminista. El premi de poesia Carles Riba el guanyà amb el primer poemari, *Cou de llunes*, el 1976.

Es va casar en 1972 amb el company d'estudis i poeta Ramon Balasch, de qui se separà el 1976. El 1980 va tindre la seua filla Heura i decidí afrontar la maternitat en solitari. El 1982 publicà *Sal oberta*, recull on tracta poèticament l'embaràs i el naixement de la seua filla. A *Terra de noi*, també del 1982 (títol al·lusiu a la seua companya sentimental Mai Cobos), tractà el tema de l'amor entre dones, inèdit en la literatura catalana fins llavors. El llibre *Desgloç* va ser l'última obra poètica que publicà en vida.

El 1973, Marçal fundà l'editorial Llibres del Mall amb altres companys. L'editorial serví per llançar els poemes de la "Generació dels 70". El 1978, també participà en la fundació de l'editorial "LaSal, Edicions de les dones", que volia recuperar l'obra de les escriptores catalanes. En la vessant de traductora traduí autores com Colette, Marguerite Yourcenar, Anna Akhmatova, Marina Tsvetàieva, Charles Baudelaire, entre d'altres.

A més de prendre part activament en la vida literària catalana, Marçal participà en política i en diversos moviments cívics i culturals. Maria-Mercè Marçal milità al Partit Socialista d'Alliberament Nacional (PSAN) des del 1976 i en el 1979 es desvinculà del partit per a formar, amb altres membres, l'organització Nacionalistes d'Esquerra (NE).

El 1976, any de les Primeres Jornades Catalanes de la Dona, celebrades a la Universitat de Barcelona, Marçal s'integrà en el moviment feminista. D'una manera o altra, col·laborà amb iniciatives de signe feminista de tot tipus, i esdevingué la veu política del moviment arran de la publicació del poemari *Bruixa de dol*. El 1979 creà la secció de feminisme de la Universitat Catalana d'Estiu, i la coordinà fins l'any 1985. El 1994 impulsà el col·lectiu d'escriptores del Centre Català del PEN Club.

El seu primer llibre de poemes, *Cou de llunes* (Premi Carles Riba 1976), prologat per Joan Brossa, inclou el poema "Divisa", que té el caràcter de manifest que resumeix les directrius del seu activisme:

**«A l'atzar agraeixo tres dons: haver nascut dona, de classe baixa i nació oprimida.
I el tèrbol atzur de ser tres voltes rebel.»**

En una entrevista, l'autora reconeix que els tres dons són els tres eixos de la seua literatura. Aquests versos s'han fet molt populars, especialment en el moviment feminista a Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears.

El 1994, Marçal publicà *La passió segons Renée Vivien*, Premi Carlemany de novel·la. Obra que és qualificada pels crítics com a superba, amb un gran ressò en el món de les lletres catalanes. Aquesta novel·la li aportà una pluja de premis després del Carlemany, com ara el *Premio de la Crítica* (1995), el *Premi Crítica Serra d'Or* (1995), el *Joan Crexells* (1995), el *Prudenci Bertrana* (1995) i el de la *Institució de les Lletres Catalanes* (1996). Representa també la seua consolidació com a narradora, tot i la classificació inevitable com una de les poetesses més reconegudes de la literatura catalana dels últims temps.

En els darrers anys de vida, Marçal impulsà el Comitè d'Escriptores dins del Centre Català del PEN Club. El 1996 se li diagnosticà un càncer. En aquests anys de lluita contra la malaltia va escriure *Rod del cos*, que es publicà pòstumament el 2000. Va morir el 1998 a Barcelona, als 45 anys. Abans de morir rebé la Medalla d'Honor de Barcelona. Més enllà de les notes biogràfiques publicades a Internet, en març de 2017 arribà a les llibreries la primera biografia de Maria-Mercè Marçal, escrita per Lluïsa Julià i publicada per Galàxia Gutenberg.

TEXTOS MUSICATS DE LA POETESSA

Entre d'altres, podeu trobar l'espai virtual per a la música i la literatura promogut per la UOC, amb un apartat dedicat a Maria-Mercè Marçal. Entreu al següent espai web i gaudiu dels poemes musicats: UOC-Música de poetes: cançons i poesia.

Alberquines d'amar. Mirna

<http://www.musicadepoetes.cat/app/musica-de-poetes/servlet/org.uoc.Betna.musicaDelPoetes.Titol?autor=140&titol=1953>

Cançó de la bruixa cremada. Maria del Mar Bonet

<http://www.musicadepoetes.cat/app/musica-de-poetes/servlet/org.uoc.Betna.musicaDelPoetes.Titol?autor=140&titol=1929>

Cançó del bes sense port. Miguel Poveda

<http://www.musicadepoetes.cat/app/musica-de-poetes/servlet/org.uoc.Betna.musicaDelPoetes.Titol?autor=140&titol=1795>

/ tu, sols tu - el Diluvi (Videoclip oficial)

<https://www.youtube.com/watch?v=YDafHsyTNk>

Basat en el poema "tres voltes rebel" de Maria Mercè Marçal

A Salvador Seguí

A vuit de matí: precís cartí
amb els motegats de pena
al Seguí,
pel carrer de la cadena.

Cens i flops, les dents serrades!
Traïdors, les rears tacades!
Que curts per esdeir
i la ira s'acansa al Seguí,
pel carrer de la cadena.

Diferents espais urbans d'Ondinyent, dedicats a Maria-Mercè Marçal

Joanot Martorell era un cavaller de la petita noblesa valenciana. Va néixer entre els anys 1405 i 1413 a la ciutat de València, però la seua família era originària de la Safor. Com altres famílies valencianes de l'època, la de Martorell participà de la vida agitada del segle XV: viatges, amors, pleits, luites i duels per qüestions d'honor.

Els primers documents escrits que en parlen ja l'esmenten com a cavaller el 1433. Forma part, juntament amb el seu pare i el seu germà, de la companyia reial d'Alfons el Magnànim que lluità a la batalla naval de Ponça. El seu pare va ser ferit de mort, i deixà Joanot com a hereu universal dels béns familiars en lloc del fill primogènit, Galcerà Martorell.

Martorell afrontà nombrosos processos judicials al llarg de la vida, que li comportaren un gran desgast econòmic. Per les cartes de batalla i de deseximent que els germans Galcerà i Joanot adreçaren al poeta Ausiàs March el 1438, per no complir el contracte matrimonial amb la seua germana Isabel, sabem dels contenciosos a què es va veure abocat segons els costums de l'època. A resultat d'aquest pleit, Martorell hagué de cedir propietats a Isabel en concepte de garantia de dot pel matrimoni amb Ausiàs March.

Al mateix temps la intervenció de la reina Maria, dona d'Alfons el Magnànim, aconseguí aturar la lluita a mort entre Joanot i el seu cosí Joan de Montpalau, a causa de la negativa d'aquest a casar-se amb l'altra germana de l'escriptor, Damiata, tot i haver-hi tingut relacions carnals. Les lletres de batalla generades per aquest conflicte s'allargaren durant huit mesos. Aquestes cartes es conserven a la Biblioteca Nacional de Madrid, que preserva també el manuscrit sobre Guillem de Vairac, una mena d'esbós dels primers capítols del Tirant lo Blanc.

Martorell coneixia perfectament la història del país i admirava els fets dels almogàvers a Constantinoble i les proeses de la Gran Companyia Catalana comandada per Roger de Flor. L'estada a Anglaterra (1438-1439) va ser molt important per a Joanot Martorell. Hi va llegir llibres que el van empenyer en la seua vocació literària i, a més a més, conegué cavallers de tot Europa que van arribar a la cort anglesa a la recerca d'aventures. És indubtable que el Tirant beu de la realitat de la seua època. Arruïnat per les grans despeses en viatges i tornejos, Joanot es va veure abocat a vendre les propietats familiars, i fins i tot a empenyorar la seua novel·la. Martorell va morir el 1468. Enguany farà doncs, 550 anys del decès.

Declaració d'amor de Tirant a Carmesina

El cap de poc se retirà a la seua cambra, moment que aprofità la Princesa per a deixar de ballar, agafar Tirant d'una mà i assaure' a junta a una finestra. Aleshores la Princesa començà a parlar: Cavaller virtuós, us tinc molta compassió pel mal que us heu passat. M'agrada que em vulgueu manifestar quin mal, o quin bé, sent la vostra virtuosa persona. Si us l'heu d'un mal, jo, a causa de l'amor que us tinc, en prendré una part. Si en canvi és un bé, molt m'alegraria que siga tot per a vos. Per tant, feu-me el favor de voler-m'ho dir.

—Senyora —contestà Tirant—, no vull el mal quan arribi en temps de bé, i molt menys quan pel mal os puc al bé. Heu de saber que del mal que tinc no us en faria part a vos, sinó que el vull tot per a mi i no desitge compartir-lo amb ningú. I d'aquestes coses no s'ha de parlar. Parlem d'altres, senyora, que siguen alegres i pleneres i deixem les que turmenten l'ànima.

—Certament —insistí la Princesa— que no hi ha cap cosa que vos volgués saber que jo no us la diga de bon grat. Veu, en canvi, no m'he volut dir a mi. Per això us torne a preguntar que m'ho digueu per la cosa que més amo en aquest món.

—Senyora —respongué Tirant—, us suplico que no em poseu en tal situació. Això no obstant, m'heu conformat de tal manera que us diré tot el que sé. Tot seguit us diré el mal que m'affligeix... puix vostra altesa em força a dir-vos-ho, no us puc dir més que això. I no puc dir altra cosa, sinó que abraça els ulls a les faltes de la Princesa.

—Digam-me, Tirant, —demandà la Princesa—, qui és la senyora que tant de mal us fa passar, perquè, si en cap cosa us puc ajudar, ho fare amb molt bona voluntat. Tirant posà la mà a la mànega, tragué l'espill i digué: Senyora, la imatge que hi pedreu veure em pot donar la mort o la vida. M'heu-li de veure altesa que em tinga pietat. La Princesa prengué l'espill i, amb ràpids passos, se n'entrà a la cambra pensant que hi trobaria alguna dona pintada, però no hi eul res més que la seua cara.

irant lo Blanc

És una novel·la cavalleresca (no és un llibre de cavalleries) que parla d'un donzell de Bretanya, instruit en les arts de la cavalleria per l'eremita Guillem de Varoic. Tirant és armat cavaller en el casament del rei d'Anglaterra i vencedor en els enfrontaments de les festes nupcials. Després de viure l'ambient de la cort reial anglesa, va al Mediterrani acompanyat per Felip, el fill petit del rei de França, i juntament amb el rei de Sicília i xen en defensa de l'illa de Rodès, assetjada pels turcs. Trenquen el setge i repel·leixen els invasors. Tirant va forjant-se un nom com a cavaller valent i hàbil. L'infant Felip s'enamora de Ricomana, princesa de Sicília, amb qui s'acaba casant gràcies a la destresa de Tirant per dissimular les empastrades de l'infant francès.

Quan els turcs amenacen Constantinoble, Tirant hi acudeix i és nomenat capità de l'exèrcit bizantí, aspecte que s'ha relacionat amb el personatge veridic de les cròniques catalanes, Roger de Flor, cap militar dels almogàvers. Allí, Tirant s'enamora de Carmesina, la filla de l'Emperador, i es viuen múltiples escenes amoroses d'elevat erotisme. Diafebus té relacions sexuals amb Estefania, l'Emperadriu enganya l'Emperador amb el jove Hipòlit, que li recorda el seu fill mort en batalla, i Tirant fa el que pot amb Carmesina, mentre intenta respectar la seua castedat.

Com que la Viuda reposada està enamorada de Tirant, intenta desbaratar la relació de Tirant i Carmesina, de manera que maquina argües per separar-los. Els enganys de la Viuda fan creure a Tirant que Carmesina li és infidel amb Lauseta, el negre hortolà, cosa que el fa embogir i degollar-lo. Ferit d'amor es fa a la mar, naufraga i acaba al nord d'Àfrica. Gràcies a les seues destreses, Tirant capitaneja un exèrcit nord-africà i converteix al cristianisme tot el Magrib.

Al final de la novel·la, Tirant torna a Constantinoble i allibera els grecs del setge turc. Es casa amb Carmesina i és proclamat hereu de l'imperi bizantí. Quan torna victoriós d'una campanya, es troba malament, fa testament i mor. Carmesina, de dolor, també mor. La pena també mata son pare, l'Emperador. L'Emperadriu (molt major) es casa amb el jove Hipòlit que passa a ser el nou emperador. En poc temps també morirà l'Emperadriu, i llavors Hipòlit es casa amb la filla del rei d'Anglaterra. Així uneixen els territoris d'orient i d'occident en un gran imperi cristià.

Un final tan estrany com trepidant perquè, després de trencar les expectatives del lector amb la mort dels protagonistes (Tirant no mor heroicament en combat, sinó de malaltia), Martorell intenta aconseguir un final feliç on projecta en la ficció el desig d'aconseguir per a la cristiandat allò que s'havia perdut definitivament: Constantinoble. La pèrdua de la capital de l'Imperi Bizantí el 1453, a mans dels turcs, havia creat un gran trauma a l'Europa cristiana del segle XV.

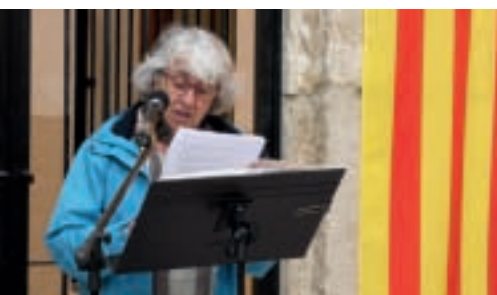
A més, des del punt de vista de la modernitat de l'obra, no només està el tractament humà dels personatges respecte de l'èpica dels segles anteriors, sinó el tractament de la sexualitat i de la mort -amb la fina ironia pròpia d'una època nova- i el resultat que se'n desprèn amb el triomf de qui menys ho esperàvem: l'escuder i rival de Tirant, Hipòlit, que es queda amb la jove reina d'Anglaterra i amb tot l'Imperi Bizantí gràcies a haver-se gitat amb la vella emperadriu. Tot un presagi dels nous temps.

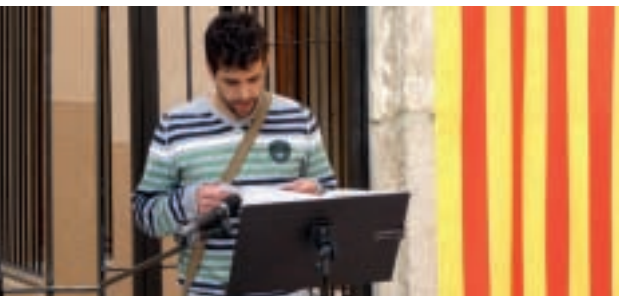
Joanot Martorell començà la redacció del Tirant el 1460, set anys després de la caiguda de Constantinoble. Sembla que quan Martorell acabà el manuscrit, arruïnat, l'empenyorà a Martí Joan de Galba. És per això que alguns estudiosos mantenen que Galba havia ficat mà, en major o menor grau, en la redacció de la novel·la de cara a editar-la. Martí de Riquer però, un dels màxims estudiosos del Tirant, ho ha descartat després de rigorosos estudis. L'obra, segons Riquer, és, de principi a fi, de Martorell.

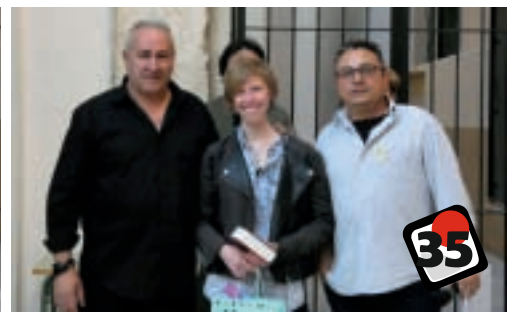
El Tirant es publicà a València en primera edició, Incunable, el 1490 i el 1497 es va fer una segona edició a Barcelona. Es conserven tres exemplars de la primera edició valenciana, impresa per Nicolau Spindeler: un està a la Universitat de València, un altre a la British Library de Londres i el tercer a la Hispanic Society of America de Nova York. Un exemplar de la segona es conserva a la Biblioteca de Catalunya. A la primera meitat del segle XVI ja fou traduït al castellà i a l'italià i més tard a l'anglès i al francès. Modernament s'han publicat moltes edicions i s'ha traduït a moltes altres llengües com l'alemany, el francès, l'anglès, el suec, el finès, el romanès, el rus, el japonès o el tagalog.

Pel que fa a la modernitat de l'obra, podem dir que *Tirant lo Blanc* és la primera novel·la dins de la literatura universal en què apareix un heroi de ficció de "carn i osse". És a dir, personatges quotidians, amb sentiments i defectes. Podem parlar del trencament que el Tirant representa respecte de la narrativa anterior, ja que significa l'abandó gairebé definitiu dels ideals medievals (religió, cavalleria) i l'apropiació ràpida dels ideals burgesos (plaer, raó, humor). Amb els personatges, el tractament de la ironia i la picada d'ull a la realitat immediata, Martorell fa de la seua obra la primera novel·la moderna d'Europa.

16a TROBADA

d'Escoles de Dansa Valenciana

dissabte

28 d'abril

18.00 - 20.30

CPEPA Sant Carles

Plaça Sant Domingo

Ontinyent 2018

Organitza:

CENTRE PÚBLIC
SANT CARLES
DE FORMACIÓ DE
PERSONES ADULTES

Col·labora:

XVI TROBADA D'ESCOLES DE DANSA
CPFPA SANT CARLES
27 d'abril de 2018

1r Escola de danses CEAM d'Ontinyent:	Copeo d'Ontinyent L'U de Biar
2n Escola de danses "Amics de les muntanyes" d'Ibi:	Seguidilles de la Fola Jota de Tibi
3r Escola de danses "El Revol" de l'Olleria:	Bolero Afandangat Fandango de tres
4t Escola de danses "Campanar" València:	Malaguenya de Barxeta Fandango del tio Mariano
5é Escola de danses "El Conven" de Cocentaina:	L'U de Carcaixent Bolero creuat
6é Escola de danses de Bellús:	Jota de Benigànim Fandango d'Ayora
7é Escola de danses "Les Comarques":	Bolero Plà L'U Marxuquera
8é Escola de danses "La Solana" d'Aielo de Malferit:	Jota d'Aielo L'U d'Aielo
9é Escola de danses "El Romeral" d'Alcoi:	L'U d'Alcoi Malaguenya de Mutxamel
10é Escola de danses "La Dulzura" d'Ibi:	Joteta Enganyà Malaguenya de Mutxamel
11é Escola de danses de La Pobla del Duc:	L'U de La Pobla del Duc Jota de la Serra
12é Escola de danses del CPFPA Sant Carles d'Ontinyent:	Velatori de Xàtiva Fandango Plà d'Alcoi Jota de d'Alt de Mutxamel

Tots junts la Jota d'Ontinyent

Eixida al pont de la Costa i la font del Raboser

ANNA ROIG LLABATA

FRÀGIL-DIFÍCIL

CAMINS D'ART

EXPOSICIÓ COL·LECTIVA
CURS DIBUIX I PINTURA 2017-2018

CENTRE CULTURAL CAIXA ONTINYENT

C/ Gomis, 3

ONTINYENT

5 d'abril de 2018 > 30 d'abril de 2018

Setmana Cultural 25 d'abril Centre Públic de Formació de Persones Adultes Sant Carles d'Ontinyent

Jaume Asamar
Fanny Estarlich
Sari Galiana
Maria González
Mara Jordà
M, Carmen Martínez
Rosa Micó
Miguel Micó
Carmen Montesdeoca
Inma Monzó
Teresa Sabaté
Cristina Salmerón
Encarna Sanchis
M, Carmen Sanfèlix
Carmen Sanchis
Luisa Tomás
Diana Torró
Juan Vidal

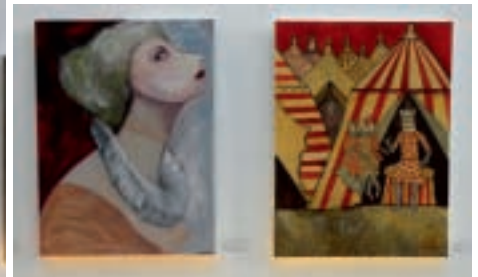
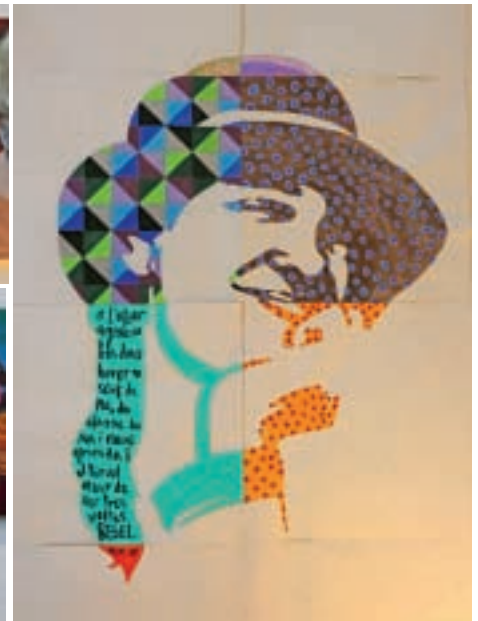
Anit vam poder gaudir d'un gran acte en la Inauguració de la segona edició de CAMINS D'ART, que organitza l'escola d'adults d'Ontinyent en el marc de la Setmana cultural.

Ens acompanyà l'artista convidada, Anna Roig, que presentà la sèrie Fràgil-Difícil; i el regidor de Cultura de l'Ajuntament d'Ontinyent, Àlex Borrell.

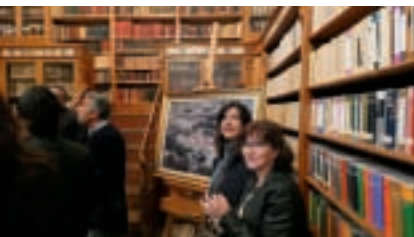
L'acte va ser conduït amb paraules de la Professora de Dibuix i Pintura i Procuradora de la mostra, Maria Carballo, i del director del centre Vicent Terol.

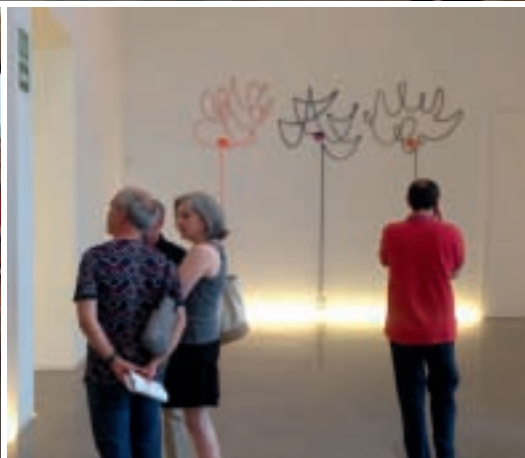

Eixida a la font del Nano

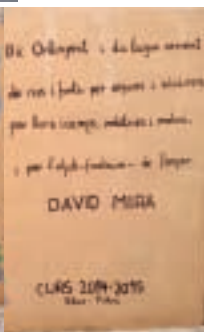

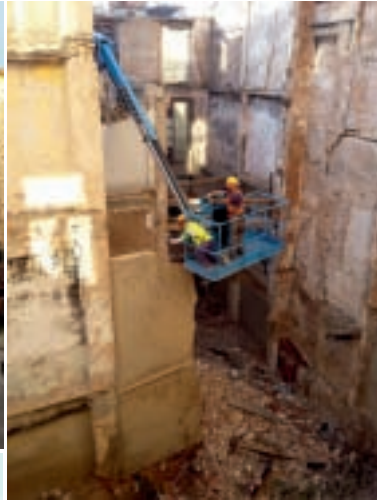

La nostra plaça...abans

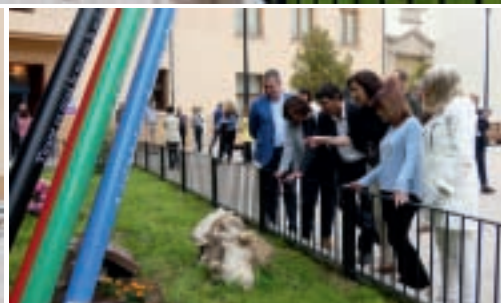

La nostra plaça...l'obra

La nostra plaça...la inauguració

LA VIDA AL MAS

Hi ha poques persones que han viscut una infància com la meua, que saben el que és la vida dura i solitària, el despoblament, matinar per agafar l'autobús que em portava a l'escola i... tindre una infància que no canviaria mai. Es tracta de passar tota la infantesa, fins la joventut, vivint al mas.

Quan la gent em pregunta “d'on eres” jo els responc, “sóc de mas”, i la seua reacció és sempre de sorpresa o d'estranyesa.

“Queda gent així?” Com pots viure d'eixa manera?” Són algunes de les preguntes que m'he trobat de gent molt allunyada d'aquest tipus de vida. Jo els dic, “sí, queda gent com jo. Encara hi ha restes del que va ser viure a la muntanya treballant els camps, vivint dels animals, on tot el món rural tenia treball”.

D'altres persones, més conscients que encara queda gent que no ha sucumbit al despoblament rural, la seua reacció és ben diferent. “Quina passada! Has provat la llet recent muniyida?”, “Quins animals tens?”, “Puc anar a visitar-te al mas?” Jo sempre els conteste: “sí a tot; tinc ovelles i cabres, i a més a més, també he provat la llet 100% natural, acabada de muniyir!”

Tant si eres d'un tipus de persones o d'un altre, jo et contaré com és la vida al mas, com puc viure allí i com crec que la vida és més feliç.

Recorde la meua infància corrent pel mas sense cap preocupació. Pujant parets, escalant algun arbre i sempre jugant amb els cosins. Ens féiem cabanyes amb troncs, lluites d'espases de fusta i moltes vesprades passades jugant en l'arena. Quina idea més bona va tindre el meu pare quan ens va portar un remolc d'arena per a jugar-hi. Féiem clots, els omplíem d'aigua i amb alguna joguina com algun tractor amb pala o alguna figura d'un bou o d'un cavall teníem suficient per inventar una història fascinant. De vegades, simplement ens dedicàvem a fer castells d'arena amb el poal o com deien els nostres pares, a embrutar-nos la roba, o fins i tot, la casa.

Tant si anàvem al muntó d'arena, a algun racó a intentar fer una cabanya o jugant a qualsevol cosa, sempre estàvem atents quan ens avisaven per dinar. Al primer crit d'a *dinar* d'algun pare o de l'àvia, era prou per deixar de jugar i anar corrents. Teníem respecte als majors i, si arribàvem tard, ens preguntaven què estàvem fent o per quin racó ens havíem clavat. Nosaltres no volíem dir mai què féiem. També cal dir que alguna volta, féiem alguna malesa. Recorde un dia a ca l'àvia jugant damunt el sofà tirant-nos els coixins, quan un d'ells va caure al costat de l'estufa. Al cap d'uns minuts vam oïr que alguna cosa s'estava cremant i ens vam adonar que era el coixí. Tot un cantó s'havia cremat. Aquell dia la meua àvia ens va castigar com mai ho havia fet abans. Primer, com era normal amb ella, ens va perseguir per tot el mas amb la sabatilla a la mà i després ens va deixar sense poder eixir a jugar al carrer ni veure la televisió durant una vesprada. Sense veure la televisió era fàcil, ja que si no feien res d'interessant durant una estona, ens avoríem, però sense eixir al carrer, va ser un càstig molt dur.

Hi va haver un estiu que ens vam aficionar a caçar gripaus i cullerots. Jo en vaig caçar un i me'l vaig emportar a casa. Recorde que el vaig tindre dins d'una safa i li donava trossos de pa i alguns invertebrats que vivien dins l'aigua. Amb aquell cullerot, vaig descobrir el procés de la metamorfosi, em fascinaven aquells animals.

Al final, quan es va convertir en un gripau molt gran, se'n va fugir de la safa. Tres dies després, va aparéixer cobert de pols pegant bots per la cuina de ma casa. La meua mare em va fer tornar el gripau al camp, ja que a ella li feia fàstic que estiguera dins de casa.

Així, divertits i despreocupats, passàvem els estius de la nostra infantesa, era l'època més bonica de tot l'any, ja que la resta de l'any havíem d'anar a l'escola, llevat de les vacances de Nadal i Pasqua, que es feien molt curtes per a nosaltres.

Anar a l'escola significava matinar per poder agafar un autobús que, després d'una hora et deixava a la porta del col·legi. Jugar amb els companys de classe no era igual que jugar al mas amb els cosins, o sola; sempre tenia la sensació que no ens divertíem igual. Algun company, com jo, que també era de mas, sempre trobava més divertit parlar o jugar amb aquests per comprendre l'ambient que ens envoltava. Això em va passar els primers anys que vaig anar a l'escola, després ja em vaig anar adaptant als meus companys i als jocs dels altres. També ells s'havien adaptat a alguns jocs del mas, com fer cabanyes a algun racó, però no va ser un bon joc. Ja que es basava a construir cabanyes, cada curs tenia un lloc preestablert que havia sigut elegit per la llei dels més majors, però nosaltres volíem el lloc del curs superior, perquè era una casa feta de fusta. La rivalitat entre nosaltres va arribar molt lluny, fins al punt de tirar-nos pedres els uns als altres. Tot allò, a esqueses dels professors. Un dia, una de les pedres va colpejar una amiga meua i li va partir la cella. Quan vam veure el raig de sang, vam deixar de barallar-nos i vam avisar la professora. A partir d'eixe dia, mai més vam jugar a fer cabanyes, ni a llançar-nos pedres. Vam jugar a jocs menys perillosos com saltar a la corda o fer partits de futbol.

Les vesprades al mas, després de l'escola, consistien a fer deures, mirar la televisió i anar a ajudar els meus pares al corral de les ovelles i donar menjar a les gallines i conills que teníem. Els meus pares tenien una explotació agropecuària on criaven corders. De menuda, veia com una distracció anar a donar menjar a les ovelles i ajudar-les quan criaven, però a poc a poc, es va convertir en una feina molt dura. Un estiu que la meua mare es va trencar el peu, em vaig encarregar de traure les ovelles a pasturar, donar-los menjar quan no plovia i no tenien suficient pastura, inclús de totes les feines de la casa. Els meus cosins van deixar de vindre, sols s'hi acostaven algun cap de setmana a visitar-nos i no es quedaven mai a dormir al mas.

Les vesprades al mas, després de l'escola, consistien a fer deures, mirar la televisió i anar a ajudar els meus pares al corral de les ovelles i donar menjar a les gallines i conills que teníem. Els meus pares tenien una explotació agropecuària on criaven corders. De menuda, veia com una distracció anar a donar menjar a les ovelles i ajudar-les quan criaven, però a poc a poc, es va convertir en una feina molt dura. Un estiu que la meua mare es va trencar el peu, em vaig encarregar de traure les ovelles a pasturar, donar-los menjar quan no plovia i no tenien suficient pastura, inclús de totes les feines de la casa. Els meus cosins van deixar de vindre, sols s'hi acostaven algun cap de setmana a visitar-nos i no es quedaven mai a dormir al mas.

Ens havíem fet grans, però jo, encara que fóra més obligació que un entreteniment, m'agradava molt ajudar els meus pares, cada dia hi havia una cosa diferent, però quan em donàvem més responsabilitat veia que era molt dura la vida, sobretot a l'hivern, per la neu.

Quan era més menuda, quan nevava era una festa per a mi, no podia anar al col·legi perquè el camí estava ple de neu o si nevava i estava a classe, l'autobús ens portava abans a casa. Però en créixer, em vaig adonar que no era tot diversió, no volia perdre classe per no endarrerir-me en els estudis, i a casa tenia molta feina si les ovelles no podien pasturar. La vida era dura eixos dies, però com a molt, durava una setmana i sempre tornava a eixir el sol.

Els hiverns també significaven que fariem la matança del porc. Sols recorde una vegada de molt menuda que vàrem fer tot l'acte de la matança del porc al mas, la resta d'anys, per prohibicions de les lleis, ja vam haver de comprar el porc a trossos i tot el necessari per preparar les botifarres, llonganisses i xoriços. Encara que fóra feina, m'agradava moltíssim i avui en dia, encara és de les coses que més m'agraden del mas. Tot començava per la ceba, tallant-la, bullint-la i picant-la després de deixar-la escórrer durant tota la nit. A continuació es picava la carn i es bullia l'arròs. Es mesclava tot amb espècies com el clau i canella, i per últim, s'hi afegia un poc de sang per poder remenar-ho. Tot això componia la pasta essencial per fer les botifarres. A continuació s'embotia al budell i es nugava amb un fil especial. Ningú nugava com la meua mare, mentre jo feia un rastre, la meua mare en feia tres. Finalment es bullien totes les botifarres en una caldera de coure, d'on ràpidament es treien i es penjaven per a assecar-se. Que bones estaven acabades de fer! Es deixaven penjades uns dies i després, al congelador. A les llonganisses i als xoriços no els calia tanta elaboració. S'utilitzava carn, però es mesclaven amb diferents espècies. El preparat per al xoriç ja venia en un sobre amb les espècies i s'hi afegia un poc de moscatell. Per a les llonganisses, s'hi posava canella i pebre negre.

Que bona olor feia la casa aquell cap de setmana que decidíem que era la matança, mai era un dia establert, era quan la família, per part de mare, podia i tenia un cap de setmana lliure. Quan vivien en la resta de masos del voltant acudíem tots els veïns per fer la matança i ajudar-hi, era un dia de festa, però això va desaparèixer prompte per l'avançada edat de la gent. La gent es jubilava i deixava el mas fins que al final, sols ha quedat obert el mas dels meus pares i el més proper a uns quants quilòmetres de distància. La gent se'n va anar i ningú es volia quedar al mas per a viure. És per això, que després es feia amb la gent de casa. Però la festa seguia estant assegurada!

Una altra època de feina que hi havia al mas era el temps de la sega, quan s'havia d'entrar tot el gra i la palla per donar menjar als animals durant l'hivern. El gra sempre ho feia el meu pare amb el remolc enganxat al tractor, però les bales de palla eren menudes i s'havien d'entrar a la pallissa una a una, a mà. Jo no podia ajudar molt però els donava ànims presencials. Venien a ajudar-nos els veïns que hi havia i dinàvem tots junts, era un temps dur però estava la recompensa del menjar i reunir-nos tots. Ara, tot ha sigut substituït pel tractor i un fum d'aparells mecànics. Continua sent molta feina, però ara sols ho realitza una persona o dues, com a màxim. La resta, ha desaparegut, igual que recollir les creïlles. Recorde anar amb un poal recollint totes les creïlles i després anar a casa damunt el remolc, com m'ho passava de bé!

Fa uns anys que no vaig a recollir creïlles, ni entrar palla, són coses que s'estan perdent a poc a poc, però em sent molt afortunada d'haver-ho vist i d'haver treballat al mas. Són treballs que avui en dia, amb tota la globalització i tota la gent urbanita que viu a la ciutat, molt poca gent coneix.

Jo, com tota la joventut de la zona, vaig anar a la gran ciutat per estudiar, ja que avui en dia, sense estudis no es pot portar un ramat d'ovelles, ni un mas, ni tot el que comporta la vida al mas.

La burocràcia que comporta, conèixer tota la normativa europea i nacional que comporta portar una explotació de bestiar, el treball dur i esclau que hi ha al mas, fan que tinga una tendència a desaparèixer per complet. És trist, però si hi ha gent com jo, que coneix i ha viscut la vida al mas, que s'interessa per eixa vida, farà que tinga tot el valor necessari perquè no desaparega, ja que es perdrà una part de la nostra història: el món rural.

En la terra dels masos avui en dia hi queda ramat, bé siga de vaques o d'ovelles, però sols els meus pares, de tota la contornada, viuen durant tot l'any, la resta de masos del voltant han tancat la porta, de moment sols de nit, però no se sap si en un futur serà per a sempre, com han fet molts abans, que ara estan abandonats i en ruïnes.

Desitge que això no continue, que s'ature, que la gent torne a poblar totes les zones que avui en dia estan quedant deshabitades, pel bé de la supervivència dels pobles i per la qualitat de vida dels nouvinguts.

Eva Garcia Salvador
Valencià C1 vesprada
3r premi final absoluta

EN BLANC

- Tot bè?
- Si, gràcies.

El jove es va quedar en blanc, no va poder articular paraula. Uns segons abans mentres veia com el cambrer li portava la cervesa amb la mà, estava segur de tot allò que volia dir-li. Ho havia imaginat tantes vegades...

En els seus pensaments, la conversa fluïa ràpidament on no cabien els silencis, i altres vegades imaginava el seu monòleg. En general havia estudiat moltes situacions paregudes però mai havia tingut en compte no dir-li res. Tenia la certesa i la seguretat de tindre-ho tot controlat. Feia uns moments, a penes uns segons, havia arribat la realitat tan desitjada: eixe cambrer davant d'ell oferint-li la cervesa. En canvi, la seua reacció no va ser precisamet la que haguera volgut. Simplement la seua ment l'havia traït, deixant-lo en blanc. La mateixa ment que una estona abans just quan havia entrat al bar li va fer veure que havia d'abandonar la idea de retrobar-se'l i explicar-li tot allò que durant tants anys volia dir-li. Per sort, eixos dubtes li van desaparèixer però a canvi li donaren valor per espantar la porta d'aquell bar i atrevir-se a fer el que volia fer.

En entrar el va veure. No hi havia dubte, era ell, el cambrer, un home de mitjana edat que pareixia que es cuidava i es mantenia en forma. Els seus cabells, amb canes, al contrari del que poguera semblar, li feien una aparença més juvenil i atractiva. Tenia els ulls blaus, els pòmuls ben definits i angulosos i els llavis prims. Portava una camisa blanca massa folgada, suposava que per al seu treball, li resultaria més còmoda, encara que perfectament en podria portar una de més ajustada, una que deixara entreveure el seu cos atlètic, potser massa per al seu gust, però el que estava molt clar, era que es mantenia força bé. En realitat no el sorprenia aquesta descripció, després de tants anys no ignorava que aquell cambrer sempre havia sigut un tant vanidós. Ni l'edat, ni els anys passats, tenien el perquè d'arrabassar-li tot això.

Tot just entrar va buscar amb la mirada un lloc un tant apartat, on el soroll de les converses i la música no els poguera incomodar mentres mantenien la conversa. Eixa tan esperada i temuda conversa; sentiments contraposats durant molt de temps. El cambrer a penes li va fer cas quan hi va entrar, ja que estava ocupat servint darrere de la barra, junt al tirador de cervesa. Sols quan va sentir que a algú li havien caigut les claus, va girar el cap en direcció al jove, però no s'hi va fixar massa.

En acabar de servir, va alçar el cap i es va trobar un jove que, segurament, no era de la ciutat. Per la indumentària va deduir que devia estar de pas. El xic portava un bon abric, massa gros per a l'època de l'any, va pensar. Si visquera ací sabia que el fred intens no arriba fins ben entrat el mes de febrer. El que li va cridar l'atenció va ser que després de desprendre's d'aquell abric, hi havia un jove, massa prim per al seu gust, però de segur que, si volia, aquell xic podria traure's partit, amb un mínim d'esforç.

Els seus cabells eren obscurs i arrissats, molt arrissats, i va pensar que per això portava aquell estil tan curt. Els ulls del xic eren clars, molt semblants als seus, cara redona i pell bruna.

En general li va semblar un jove molt clàssic per la seua manera de vestir però, què li importava allò? Possiblement no el tornaria a veure mai més, com tanta altra gent que passava per aquell bar. Deprés de tants anys darrere d'eixa barra, havia conegut moltes històries i personatges curiosos, de ben diverses ciutats. Per això mateix li agradava imaginar històries sobre els clients abans d'establir una conversa si s'hi plantejava, i se sentia a desgrat, si n'estava equivocat, encara que en algunes ocasions encertava i augmentava la seua satisfacció en comprovar-ho.

Amb aquest xic, no sabia per què, però no li cridava l'atenció res. No hi tenia interès, almenys el mínim necessari per imaginar-li una vida paral·lela o preguntar-se què l'havia portat al seu bar. Tan sols va pensar que el jove estava massa prim i que probablement pertanyia a una bona família.

Potser, com ell mateix, quan va nèixer, també ho va fer en una bona família, acomodada, sense problemes econòmics, amb el destí triat pels seus pares, va estudiar medicina i va acabar amb matrícula d'honor, com no podia ser d'una altra manera. Va arribar a ser un metge de renom, fins i tot, li agradava.

Però tot això va quedar enrere. Un bon dia el cambrer va decidir que aquell món no era el seu i va fugir sense massa explicacions. Va abandonar fins la dona i el fill. Ella portaria endavant l'imperi format pels seus pares, també era metgessa, com ell. No tenia dubtes que ho aconseguiria, i així ho va fer.

Va passar el temps quasi sense adonar-se'n, i allí estava darrere de la barra del seu bar. Del seu xicotet imperi. Mirant aquell jove sequerut, sense preguntar-se què el portaria per allí.

El jove estava nerviós, per això en entrar i llevar-se l'abric que sa mare l'havia obligat a posar-se, a pesar que ell sabia que era excessiu per a aquell oratge, li van caure les claus a terra. Aquell soroll va fer que tota la gent es girara per veure què era aquell soroll. En eixe instant, la por es va apoderar del jove. Volia dir-li tot allò que durant molt anys no es va atrevir a dir-li, des del mateix dia que se'n va anar deixant-lo només amb la sua mare. Després de tot ací estava, a uns pocs metres de distància.

Les mans li suaven i el cor li batejava ràpidament. No ho tenia clar. Havia de començar pels retrets, o per demanar explicacions? Però sabia que tenia l'oportunitat de parlar amb ell. Algú li va dir que de vegades, la ment, davant de situacions singulars o doloroses, podia reaccionar de moltes formes, inclús quedar-se en blanc, i això és el que li va ocórrer.

El cambrer s'acostava i el seu cor cada vegada anava més de pressa. Semblava que en qualsevol moment li eixiria del cos, però això no va ser el pitjor. L'home va arribar fins la taula. Hi va deixar la cervesa i li va preguntar si tot estava bé. El jove pareixia distret com si no s'hi trobara. La seua ment estava molt lluny d'aquell indret. No, el pitjor no havia sigut quedar-se en blanc, sense dir paraula. El pitjor de tot va ser que no el reconeguera. Va ser tan fort que li va arribar fins l'ànima, el més dolorós per al jove, aquell jove assegut a la cadira, que després de creuar les mirades amb el cambrer, no hi va trobar ni el més mínim signe d'afinitat.

Va callar, el seu cos estava rígid i tremolós alhora. Ni tan sols havia cridat l'atenció del cambrer. Tot el seu món, fins ara, desapareixia en aquell mateix instant.

El xic, malgrat tot, va estar una bona estona prenent-se la cervesa, observant el cambrer, preguntant-se milers de coses, però emmudit totalment.

Quan va acabar, es va acostar a la barra, va pagar i abans d'anar-se'n, el cambrer li va tornar a preguntar:

- Tot bé, xaval?

- Sí. Ara, tot bé, va respondre.

MALATS DE VIDA

I) A qui vulga saber-ho.

Viure en un món en què els majors de huitanta anys desapareixen de la teua vida quan deixen de treballar, és com a mínim desconcertador. Encara que sàpigues on són i que ara estaran més bé que mai: cuidats pels millors robots, en companyia dels seus amics amb platges artificials, àrees comercials i esportives i tota mena d'activitats a mida.

Des que Venus va ser desplaçat fins a una òrbita més pròxima a la Terra i va ser *terraformat*, és el lloc perfecte per no tornar-hi a vore'ls fins que tu mateix complisques els huitanta, i el més segur és, que en cent quaranta anys que tindran, o ja no hi seran, o no et coneixeran.

A partir d'ara es complicarà més encara sentir vincles familiars amb qualsevol, no sols la gestació és extracorpòria, la següent generació ha sigut apartada dels pares en nàixer i serà criada per robots-mainaderes i educada per robots-mestres, mentre que els pares tindran drets de visita sols unes hores al mes.

Açò té els seus avantatges, no es pot negar, no has de preocupar-te dels pares ni dels fills, la formació de la pròxima generació queda en mans de professionals en tots els aspectes, que acabaran amb el fracàs escolar i amb la delinqüència per falta de valors. Serà molt millor, però el buit en l'ànima pot crear molts problemes socials.

Ens diuen que és l'única manera d'aconseguir centrar la vida professional dels ciutadans perquè facen en un futur immediat allò que la societat necessita i no el que vulga cadascú, calen navegants, científics, colons i soldats en determinades proporcions.

No us sembla massa bonic? Hem de continuar investigant, i seguir tres línies distintes...

II) No et fies ni de ton pare.

- Marc! Marc! Deixa el que estàs fent i mira el missatge que volia enviar el mort. Em sembla que no ho havia acabat.

- Però Manel, com pots fixar-te en l'e-mail amb tota eixa sang i el cervell per ací escampats?

- D'això s'ocupen els robots-forenses, nosaltres hem d'obtenir informació d'on altres només veuen dades. Fixa't bé, l'assassí coneixia la víctima, hui en dia no es pot entrar en cap vivenda sense el permís de l'amo; hi observava el que estava escrivint, aleshores era de tota confiança del mort i volia vore què hi posava, però no volia que isquera el missatge als destinataris ni que acabara de definir les línies d'investigació.

- Marc, ocupa't d'esbrinar els que són els destinataris i els interrogues, per si saberen d'algué que voldria fer mal a la víctima. Jo encara he d'analitzar com un text crític moderat i raonable, pot meritjar en tres línies d'investigació que són motiu d'assassinat.

Marc se'n va anar esquivant els robots, que ja estaven transmetent les fotografies en 3D del lloc del crim, l'informe d'ADN i d'empremtes; el contingut de l'ordinador, les càmeres de seguretat, l'hora de la mort, les possibles causes i els antecedents de la víctima, tant a la comissaria, com al sergent Marc 93R3Z i al tinent Manel 3573V3.

Manel encara es va quedar una estona al pis, tenia fam i a la nevera hi havia de tot, inclús cervesa d'importació -amb la panxa plena es pensa millor-.

III) Ciència i desenvolupament

... Fa pocs anys que s'ha descobert com extraure l'energia del buit aprofitant les oscil·lacions quàntiques que donen de mitjana zero energia i que filtrades adequadament permeten que els préstecs temporals d'energia es converteixen en definitius, aprofitant l'entrellaçament quàntic amb partícules situades a l'horitzó de successos dels forats negres pròxims.

Sona complicat, i ho és. No és un descobriment humà, és una troballa a la qual han arribat els robots mitjançant el seu sentit comú, que dista molt del nostre. Semblaven embeulats, ràpids i pràctics però embaladits. Per descomptat que nosaltres no podem pensar com ells, ni tampoc ells com nosaltres, per la qual cosa, és possible que ni en mil anys haguérem pogut arribar a entendre tot açò. No estan bovos, de segur que no.

El que veritablement importa és que des que utilitzem el PQ - préstec quàntic - disposem d'energia suficient per a viatjar al 20% de la velocitat de la llum, podem moure planetes de la seua òrbita i *terraformar-los*, a banda d'un fum d'aplicacions menors, però no per això, menys importants.

Hem d'adaptar-nos al nou estil de vida que ens ofereixen estos descobriments i organitzar-nos per poder aprofitar tota esta mena de tecnologia quasi màgica, fent tot el que cal fer, orientats pels robots...

Tallem l'emissió del mini reportatge que estàvem veient per passar a una notícia d'actualitat que acabem de conèixer i de què encara no tenim imatges:

Ha aparegut violentament assassinat a sa casa el científic i filòsof Isaac D1M17R0F, conegut per ser un dels defensors de la ralentització dels canvis en l'estructura social que la gran majoria volem aplicar, com més prompte millor, en la nostra societat.

Fonts pròximes a la policia ens comuniquen que se sospita del seu cercle familiar o social. De tots és coneguda la falta d'ètica i violència que generen els radicals que encara hi ha en la nostra societat, i no és estrany que...

IV) Xxxt!, xxxt!, discreció.

Al final de la jornada, el Marc i el Manel es van trobar a la comissaria, com de costum.

El Marc es va quedar mirant de fit a fit el seu tinent i li va dir:

- Manel, no he trobat ningú a casa. El meu comunicador tirava fum i em cremava l'oïda interna de tantes trucades sense resultat. Però, se m'ha acudit que podria haver-hi algú al laboratori de la Nova Física, en tractar-se de més de cinquanta destinataris *frikis*, he pensat que: on millor podien estar que a *Frikilàndia?*, considerant que el missatge estiguera a l'ordre del dia per a una reunió. I allí estaven tots, i alguns més, amb els comunicadors desconnectats. No sé si serà veritat, però ningú sabia res d'un missatge de l'Isaac, ni d'enemics o de ningú que vulguera matar-lo, ni tan sols fer-li mal; només sabien que tenien una reunió molt urgent convocada pel mort sense cap guió, no havien de connectar els comunicadors, no havia d'haver cap robot a la sala i havien d'estar bastant equipats per aïllar-se 24 hores de la resta del món.

- Saps una cosa, Marc? Em pareix una bona idea, anem-nos-en (tocant-se l'orella perquè Manel s'adonara que calia desconnectar-se) i ens prenem un cafè de pol·len.

Ja en l'avinguda, amb els seus cafès, i els auriculars desconnectats, el Manel li va explicar al Marc el que havia deduït de les seues investigacions.

- El resultat totalment negatiu del treball forense (si no hi ha empremtes tèrmiques, ningú pot haver entrat a la vivenda) i l'espera fins al moment oportú, per cometre l'assassinat que assenyala la plena confiança de la víctima cap al seu agressor, només em deixa una eixida lògica, típica de les novel·les, però certa; el crim és cosa del robot-majordorm, és qui va implantar la nanobomba en el cap de la víctima.

- No fotes Manel! T'has tornat boig? o millor encara, t'has tornat *friki* i vols tornar-me boig? En el saló de reunions de la Nova Física, abans de donar-me a conèixer als científics, no sentia més que desgavells sobre aliens, manipulació, robots mediadors... I ara em vénis tu que em desconnecte perquè no ens escolte cap robot assassí de pacotilla?

- No t'amoïnes, el mòbil d'este crim el traurem d'esta mena d'embolic. Tens un disruptor magnètic per si el robot-majordorm no s'hi deixa interrogar?

V) Dos anys espectaculars

Ja fa vint-i-cinc anys que vàrem *terraformar* Venus.

Va ser meravellós vore com el gel de l'asteroide portat del cinturó de Kuiper es va transformar quasi immediatament en vapor d'aigua, en passar d'una temperatura de -238º a 465º, va decantar el huitanta per cent del diòxid de carboni, i va deixar arrere tot el nitrogen i oxigen necessari per a la vida, que es líquà per a crear els oceans, en refredar-se fins els 30º centígrads.

Però el més difícil va ser incrementar la velocitat de rotació del planeta de 243 dies a 22 hores. Una vegada començat el procés d'acceleració, va anar separant-se del sol i generant suficient camp magnètic per a reduir la radiació solar en més d'un 50%.

Estaven definint-se les línies de costa i els continents quan el que ens va deixar a tots bocabadats va ser l'espectacular explosió de vida que va suposar el treball dels biòlegs i zoòlegs a Venus.

Qui podia imaginar que, sense cap experiència ni planificació, eixiria tot a la primera, amb un èxit total i absolut i retransmés en directe les 24 hores del dia!

En un temps rècord tenim tot un món per als nostres pares, i hem d'agraciar-los-ho als robots...

VI) Simbiosi.

MANEL. Tros de ferro, dis-me el teu número de sèrie, feina i habilitats, grava la conversa i quan acabem me l'envies...

MAJORDORM D'ISAAC. Servici domèstic i de comunicacions pendent de reassignació, especialment programat per a l'atenció personal d'humans en vivendes de classe dos. En procés de gravació de la conversa.

MARC. Saps què és el que tinc a la mà i per a què serveix?

MAJORDORM D'ISAAC. Sí, es tracta d'un disruptor, i serveix per a destruir el cervell electrònic dels robots.

MARC. Llavors, saps què t'ocurrerà si no em contes tot el que va passar ací l'altre dia? Ja vas tindre l'oportunitat de contar-ho als robot-forenses i vas triar donar-hi senyals de desconexió.

MAJORDORM D'ISAAC. Ho sent, però no vaig tindre més remei que complir les ordres directes del meu amo, una seqüència molt concreta d'instruccions que fins l'amenaça del disruptor, no he pogut finalitzar. A més de les meues obligacions, he intentat ajudar l'Isaac a entendre el perquè dels bots tan grans en el coneixement científic, i va caure en una crisi d'identitat quan va entendre que la humanitat no és més que un cos buit. Va sentir odi, en primer lloc contra el desconegut i després contra si mateix per ser incapaç de fer res per evitar-ho. Va interrompre tota la seua activitat: comunicacions, reunions, classes... es va col·locar la nanobomba i em va donar les instruccions perquè ningú ho poguera esbrinar mai...

VII) Malalts de vida.

MANEL. Tot això em pareix molt bé, i a més a més em quadra amb les dades obtingudes, però necessite saber la connexió de la seua mort amb el missatge incomplet.

MAJORDORM D'ISAAC. Escrivint el missatge es va adonar del que li explicava feia mesos, i va voler morir cara a ell, sense acabar-lo -va contestar amb la seua veu de xiulet-.

MARC. Per què no ens contes la trama d'esta maquinació? o és que creus que no podem assimilar-ne la informació?

MANEL. N'estàs segur Marc?

MARC. Sense cap dubte!

MANEL. Aleshores, endavant, tros de ferro!

MAJORDORM D'ISAAC. Els aliens sempre han sigut uns endoparàsits molt similars als bacteris, amb organització de rusc, absència d'individualitat, expansió per panspèrmia i amb molta intel·ligència col·lectiva que ha permés una coevolució amb el ser humà en benefici mutu. Ara, amb l'adaptació de Venus i la nova satel·lització de Mercuri al seu voltant, hi podran haver tres tipus d'amfitrió diferenciats i separats físicament. Els aliens han evolucionat i tenen necessitats diferents, s'allotjaran en cossos diferents - xiquets, adults i majors - ja no deixaran mai el tipus de cos a què tinguen accés, encara que canvien d'individu no ho faran de tipus. Abans s'integraven en un cos al nàixer i no l'abandonaven fins al moment de la seua mort, en què el rusc buscava un altre cos. Estos canvis vos beneficien i si vos deixaren decidir no arribaríeu a cap indret. Així mateix, estan canviant la forma d'explorar l'univers per mitjà de la colonització humana, molt més còmode i menys costós que la panspèrmia. Casualment van trobar l'ésser humà fa uns vint mil anys i vos han fet evolucionar positivament. Si vos deixaren sols, en un parell de generacions tornaríeu a ser poc més que simis, i nosaltres, els robots, també desapareixeríem, ja no faríem falta per a res i ens allunyàriem de vosaltres. No som més que un sistema sofisticat de comunicació entre vosaltres els humans i els aliens, abans de nosaltres, les religions i les supersticions van ser les que van permetre dirigir les vostres vides.

VIII) Lliure albir.

- Per què l'has fregit, Manel?

- Perquè a més de ser l'última instrucció de l'Isaac, estic segur que és una de les poques ocasions en què el coneixement

por portar a la desesperació i a la involució humana.

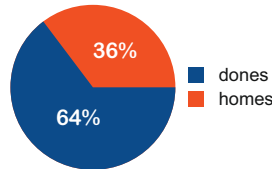
- Marc, si la gent sabera que no som els protagonistes del que ens passa, encara que foren uns pocs, es rebel·larien i trencarien la baralla en nom del lliure albir. Estes bestioles ens han fet millors i ens ajuden a tenir un futur que d'altra manera no podríem ni somiar, encara que estos somnis siguen inculcats. Ningú pot adonar-se del que no vol saber, si la humanitat es té en tan alta estima, que no pot ni pensar que no és el centre de l'univers, per molt que fem no podrem canviar res. I estic segur que l'Isaac va ser víctima d'ell mateix en no suportar esta idea. No hem de deixar córrer res. Hem de descobrir quants robots amb la llengua llarga hi ha i dedicar-nos a fer-los callar.

IX) Cap a les estrelles

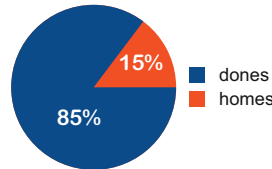
... I quan tot l'equipament estiga emmagatzemat en la base lunar serà per fi el moment d'eixir cap a les estrelles i fer realitat els nostres somnis...

Javier Martínez Tormo
Valencià B2
Finalista comarcal

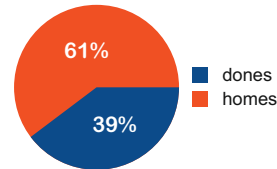
Estadístiques - Matrícula per gènere

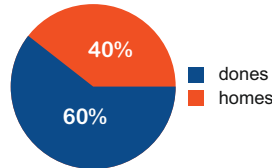
CICLE 1 NIVELL 1

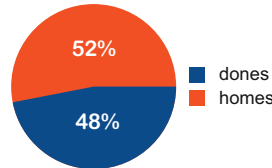
CICLE 1 NIVELL 2

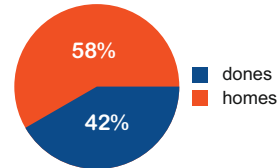
CICLE 1 NIVELL 3

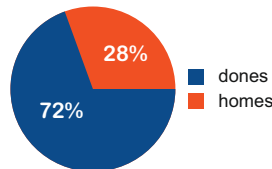
GES 1

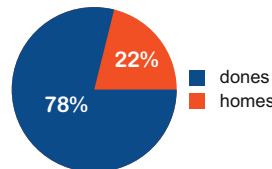
GES 2

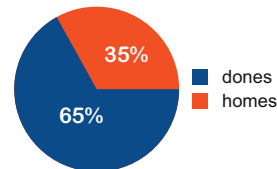
ACCÉS UNIVERSITAT

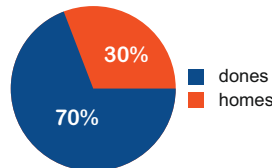
VALENCIÀ

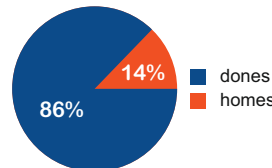
ALEMANY

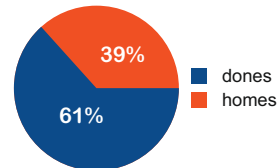
ANGLÉS

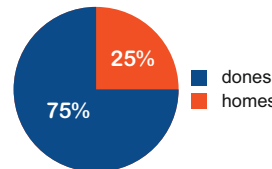
ESPANYOL ESTRANGERS

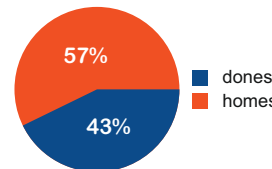
CERÀMICA

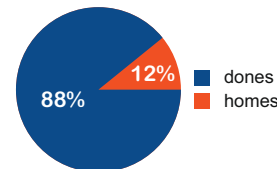
INFORMÀTICA

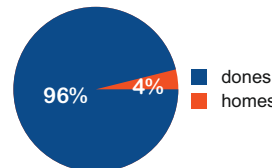
DIBUIX I PINTURA

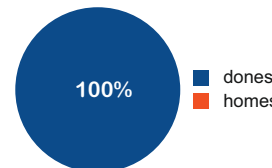
TAPISSOS

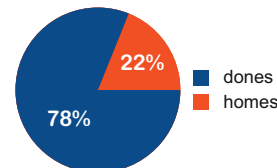
IOGA

PILATES

TXI-KUNG

DANSA VALENCIANA

MEMÒRIA I ESTADÍSTICA DE LES PROVES DE CERTIFICACIÓ D'ANGLÈS ISE I (B1) i ISE II (B2) DEL TRINITY COLLEGE LONDON AL CPFPA SANT CARLES DURANT EL CURS 2017/2018

1. EXPERIÈNCIA CURS 2017/2018

Després de l'experiència inicial del curs anterior, en el qual el CPFPA Sant Carles es va estrenar com a centre preparador i examinador del certificat ISE I (B1) d'anglès del Trinity College London, el curs escolar 2017/2018 va començar amb dos novetats importants: per una banda, el centre va comptar amb una nova monitora per a la preparació i desenvolupament de les proves: Julia Sabathil, en substitució d'Imma Mateu; per una altra banda, l'ampliació de l'oferta formativa de Trinity amb nous grups per a preparar el

certificat ISE II (B2) per tal de satisfer una creixent demanda social al respecte.

Durant el mes de juliol de 2017 vam renovar l'acord de col·laboració amb la Universitat de València – Campus d'Ontinyent, amb la qual cosa, com va passar en l'anterior curs, es va llançar l'oferta formativa relativa al Trinity que oferia el CPFPA a l'alumnat universitari amb unes condicions econòmiques especials per a ells i una promoció de l'oferta formativa del CPFPA Sant Carles a tota la comunitat universitària d'Ontinyent.

L'oferta formativa de Trinity per a l'ISE I incloïa dos grups preparatoris: un grup de 18.30 a 20 hores els dilluns i dimecres, amb 8 alumnes i impartit per la professora Julia Sabathil; i un altre, dilluns i dimecres de 20.30 a 22 hores, impartit pel professor Juan Antonio Soler, amb un total de 15 alumnes. Pel que fa a l'ISE II, es va oferir per primera vegada un grup intensiu els dimarts de 19 a 22 hores i, a partir de gener, es va crear un altre grup intensiu d'ISE II específic per a alumnat universitari els dimarts i dijous de 16 a 18.30, amb un total entre els dos grups de 23 alumnes. Sumant tots els grups de Trinity, el total va arribar a 46 alumnes matriculats, més del doble que el curs anterior.

Durant el mes de novembre vam sol·licitar la sessió d'exàmens ISE I i II per a abril de 2018. Durant el mes de gener es va realitzar la matrícula oficial i es van afegir tres alumnes més per lliure, dos d'ells per a fer les proves de l'ISE I i un altre per a fer ISE II. Per tant, la matrícula final en les proves de Trinity va arribar a 49.

El dies 11, 12 i 13 d'abril va tindre lloc la prova oral (*Listening & Speaking*), mentre que el dimecres 11 d'abril de matí es va realitzar la prova escrita (*Reading & Writing*). El professor Patrick Campbell va ser l'encarregat d'examinar la part oral, que es va realitzar en l'aula del CAL. Per a vigilar la prova, van participar sis professors del centre.

2. ESTADÍSTIQUES I RESULTATS

Els resultats estadístics de les proves d'aquest curs són els següents:

Resultats generals

Com podem comprovar en la graella, dels 49 alumnes matriculats en la totalitat de les proves un total de 39 es van presentar i, d'eixos alumnes, 25 han obtingut un certificat integral ISE, la qual cosa suposa un 64,1%. Per certificats, el 50% dels alumnes presentats a les proves han obtingut el certificat ISE I. Pel que fa al certificat d'ISE II, nou d'enguany, els resultats han sigut molt exitosos, amb un 79% d'alumnes que van obtenir el certificat ISE II.

Proves orals (*Listening & Speaking*) i escrites (*Reading & Writing*)

Per destreses podem dir que les proves orals han obtingut una mitjana d'aprovat superior a les proves escrites en el nivell ISE I (un 83,3% d'aprovat a l'oral front a un 60% en l'escrita). En canvi, en el nivell ISE II, les proves escrites han obtingut una mitjana d'aprovat superior a les proves orals (un 94,1% d'aprovat a l'escrit front a un 84,2% en l'oral).

A finals de maig vam anar rebent els informes diagnòstics i els certificats de les proves i els títols d'ISE I i II i els alumnes van passar a arregar-los per secretaria. L'inspecció va remetre un informe sobre el desenvolupament de la prova escrita i l'examinador de la prova oral (Patrick Campbell) en va fer un altre. Els dos informes han sigut molt favorables.

Certificat	Prova	Destresa	Alumnes Matriculats Curs (46)	Alumnes Lliures (3)	Alumnes no Presentats	Alumnes presentats	Alumnes Aprovats	Alumnes Suspesos
ISE I (B1)	L&S	Listening	22	1	5 (21,7%)	18 (78,3%)	17 (94,4%)	1 (5,6%)
		Speaking	22	1	5 (21,7%)	18 (78,3%)	16 (88,8%)	2 (11,2%)
		L&S	22	1	5 (21,7%)	18 (78,3%)	15 (83,3%)	3 (16,7%)
	R&W	Reading	23	2	5 (12,5%)	20 (87,5%)	19 (95%)	1 (5%)
		Writing	23	2	5 (12,5%)	20 (87,5%)	13 (65%)	7 (35%)
		R&W	23	2	5 (12,5%)	20 (87,5%)	12 (60%)	8 (40%)
	CERTIFICAT ISE I (B1)					20	10 certificats (50%)	
ISE II (B2)	L&S	Listening	23	1	5 (20,8%)	19 (79,2%)	16 (84,2%)	3 (15,7%)
		Speaking	23	1	5 (20,8%)	19 (79,2%)	18 (94,7%)	1 (5,3%)
		L&S	23	1	5 (20,8%)	19 (79,2%)	16 (84,2%)	3 (15,7%)
	R&W	Reading	21	1	5 (22,7%)	17 (77,3%)	17 100%	0 (0%)
		Writing	21	1	5 (22,7%)	17 (77,3%)	16 (94,1%)	1 (5,9%)
		R&W	21	1	5 (22,7%)	17 (77,3%)	16 (94,1%)	1 (5,9%)
	CERTIFICAT ISE II (B2)					19	15 certificats (79%)	
TOTAL ALUMNAT TRINITY: 49 (46 matriculats + 3 alumnes lliures)						39	25 certificats (64,1%)	

3. CONCLUSIÓ I PROPOSTES DE MILLORA PER AL SEGÜENT CURS

Després de l'experiència pilot de l'any passat i de l'experiència d'enguany, així com dels resultats obtinguts, tant l'any passat com enguany, la valoració que podem fer és molt positiva.

Podem dir que hem duplicat el nombre d'alumnes matriculats en els cursos de preparació i en les proves, gràcies a la nova oferta de preparació per al B2 (ISE II), que ha aportat quasi el 50% de l'alumnat (24 alumnes de 49 en total). El nombre d'alumnes de B2 ha estat molt similar al de B1 (25 alumnes), el qual s'ha mantingut molt semblant també respecte a l'any anterior (un alumne més).

Finalment, si tenim en compte, tant els resultats dels alumnes, com la valoració i els informes rebuts per part de Trinity sobre com s'han desenvolupat les proves i el procés en general, no podem sinó estar més que satisfets, ja que encara que els resultats de l'ISE I han sigut molt semblants a l'any anterior, els resultats de l'ISE II han sigut excel·lents i han contribuït a que la mitjana dels resultats totals haja sigut molt bona. Eixa valoració positiva ens dóna energia per a seguir amb aquest projecte un any més amb el mateix nivell de qualitat de servei que prestem a la societat o, si cap, millor per als pròxims anys.

De cara a este nou curs 2018/2019, seguirem comptant amb la Universitat de València – Campus d'Ontinyent com a soci col·laborador, i seguirem atenent la demanda social que tenim d'anglés i que sabem que va creixent any rere any. Els certificats d'anglés de Trinity són un bon reclam per al nostre centre en la mesura en què facilitem a la gent adulta el que necessita hui en dia: formar-se i obtenir certificacions d'idiomes estrangers per a poder finalitzar els seus estudis, complir amb uns requisits laborals o per ajudar a millorar el currículum de la gent, on l'anglés esdevé un requisit ineludible.

Juan Antonio Soler Bernabeu

Professor d'anglés, Cap de departament de Comunicació i responsable dels exàmens Trinity al CPFPA Sant Carles d'Ontinyent.

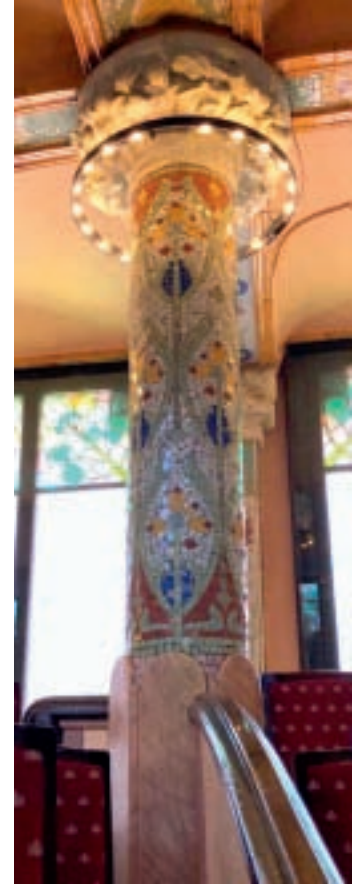

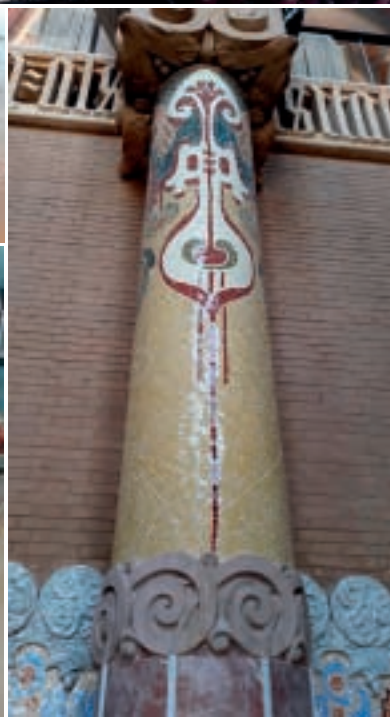
BARCELONA

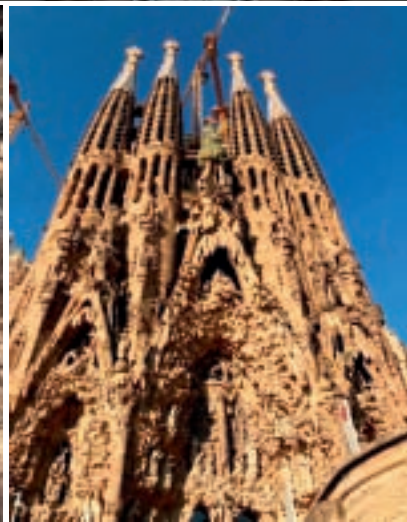
Del 18 al 20 de maig vam fer el viatge de fi de curs del CPFP a Barcelona. La primera destinació va ser l'Arxiu de la Corona d'Aragó, ACA, perquè enguany fa 700 anys de la seua creació i s'havia treballat al centre durant el curs. Els arxivers que ens van atendre ens mostraren la institució i ens van ensenyar uns documents medievals del 1340 i 1412 referents a la vila d'Ontinyent. D'ací vam anar a dinar i després passejàrem pel Parc de la Ciutadella, la Cascada de Gaudí i el Parlament de Catalunya. Vam acabar el dia amb una visita al MNAC, altament profitosa. De camí a l'hotel vam passar pel Passeig de Gràcia per contemplar l'urbanisme modernista i les famoses façanes de Gaudí i Domènech i Montaner.

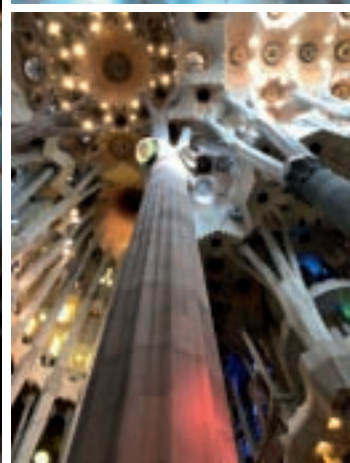
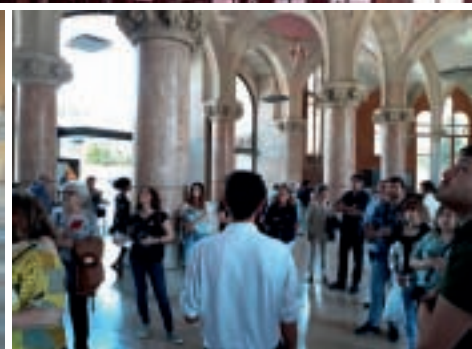
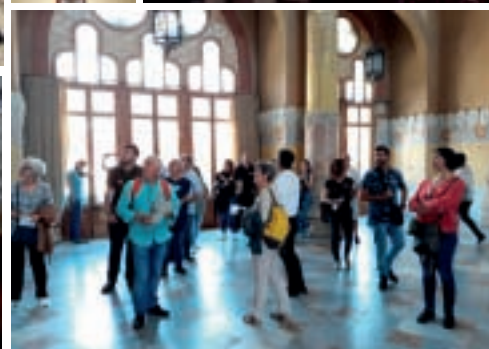
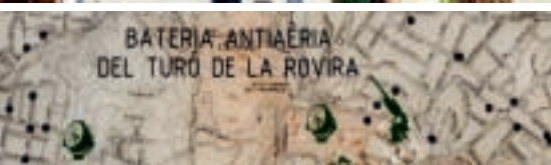
El dissabte 19 vam iniciar el dia amb la visita al Turó de la Rovira. Aquest punt té un alt valor patrimonial des de diferents vessants. Natural i paisatgístic amb una massa forestal important i unes vistes de la ciutat espectaculars. A més s'han recuperat i museïtzat les instal·lacions militars de la Catalunya republicana per a la defensa dels bombardejos feixistes. Aquests emplaçaments van ser ocupats, després de la guerra, per grans bosses de nouvinguts amb el conegut fenomen del barraquisme, que durà gairebé fins a finals del segle XX, i en l'edifici d'oficials s'instal·là l'Escola d'Adults d'aquells anys. A les 12.30 teníem la visita guiada al Palau de la Música, obra del gran arquitecte Lluís Domènech i Montaner, que com podeu imaginar no deixà indiferent ningú. Després de dinar vam visitar el Museu d'Història de Barcelona, per submergir-nos més de 2.000 anys enrere en el temps. I d'ací un passeig pel Barri Gòtic, el Palau del Lloctinent i l'església de Santa Maria del Mar.

El diumenge 20 el vam començar amb la visita estrella, que era la Sagrada Família. Espectacular. De Gaudí passàrem a Domènech i Montaner en una magnífica visita guiada al conjunt modernista de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, que ens va deixar absolutament bocabadats i amb un sentiment d'admiració global. La tornada a Ontinyent va ser l'inici d'un temps de goig pel record i per poder pair tot el que hem vist i après. Un magnífic viatge cultural, que de segur repetirem en posteriors ocasions.

Festa Fi de curs

dj, 21 de juny 2018

21.30

Sopar de coixinereta
Projecció vídeo
Paraules tancament de curs
Concert

Venda de tiquets a Secretaria: 3 €
(Taula, cadira, papes, olives i actuació)
Places limitades

Gem

en concert

Paraules de comiat

Sr Alcalde i regidors, companyes i companys del claustre, alumnat, personal no docent, benvolgut Vicent,

Arribar al final mai no és fàcil. Sovint el camí és difícil, ple d'obstacles i entrebancs; però, alhora, ple de satisfaccions i sorpreses. Mirem enrere i pensem que segurament ho podríem haver fet millor, diferent...; però ara som ací, i això no podem canviar-ho! Records, imatges, paraules..., això ningú no ens ho esborrarà, ningú no ens ho podrà prendre; al contrari, dependrà de nosaltres que pervisquen al nostre cor.

Com de difícil em resulta escriure unes paraules de comiat quan són per a un amic; simplement m'agradaria, en nom de totes i de tots, d'una manera senzilla, dir "adéu". Suppose que les paraules m'abandonen perquè són conscients que la missió que els he encomanat és del tot impossible i, per molt que s'esforcen, es saben incapaces de transmetre l'emoció de qui les escriu, després d'haver viscut uns anys irrepetibles en companyia teua, Vicent.

Diu un aforisme anònim que "la vida són records i papers" i permeteu-me recórrer, precisament, a la memòria. Faig un tomb pel nostre passat i veig un jove filòleg que arriba fa catorze anys com a director a la nostra escola i veig les innumerables activitats i projectes de tota mena que hem sigut capaços de dur a terme, i crec que t'agradarà que parles en plural, perquè les reformes del vell edifici, la recuperació del pati, aquesta nova plaça en la qual ens hi trobem, el BOCA, les obertures de curs, les setmanes culturals, els diversos convenis amb altres institucions i col·lectius... han estat possibles perquè, a més de criteri i d'un bon saber fer, has sigut capaç de fer-nos participar d'aquesta realitat que hui és l'escola d'adults d'Ontinyent, referent educatiu en l'ensenyament reglat i no reglat del País Valencià.

Són records de moments, de mirades, d'experiències... que personalment m'acompanyaran per sempre i, en els quals m'endinsaré cada vegada que vulga pensar en allò que hem viscut durant tot aquest temps i que de segur em faran somriure i em permetran seguir endavant, com a tu.

Amic, se m'acaben el temps i les paraules. Ha estat un enorme plaer compartir aquests anys amb tu. És l'hora de l'adéu, com deia la meua iaia "es llei de vida" i vull reconèixer públicament que el teu esforç i les teues idees han contribuït a millorar l'escola i per això nosaltres només podem que estar molt agraïts. I com que saps com m'agrada la poesia, i especialment Miquel Martí i Pol, vull dedicar-te el poema SOLSTICI quan diu:

Reconduïm-la a poc a poc, la vida,
a poc a poc i amb molta confiança,
No pas pels vells topants ni per drecceres
grandiloqüents, sinó pel discretíssim
camí del fer i desfer de cada dia.
Reconduïm-la amb dubtes i projectes,
i amb turpituds, anhels i defallences,
humanament, entre brogit i angoixes,
pel gorg dels anys que ens correspon de viure.

En solitud, però no solitaris,
reconduïm la vida amb la certesa
que cap esforç no cau en terra eixorca.
Dia vindrà que algú beurà a mans plenes
l'aigua de llum que brolle de les pedres
d'aquest temps nou que ara esculpim nosaltres.

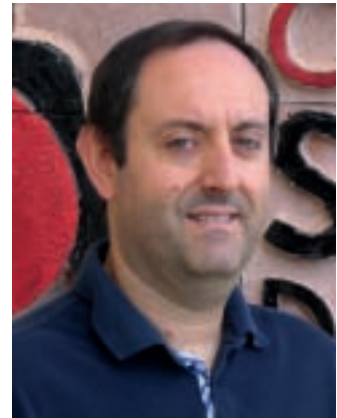
Que tingues sort, Vicent!

Ontinyent, dijous 21 de juny de 2018
Manolo Requena

Bona nit a tots.

Sé que molts de vosaltres em coneixeu, com a companys de treball o alumnes, però per a qui no em conega us diré que sóc Juan Antonio Soler, professor d'anglès d'este centre. Vaig arribar ací fa deu anys quan encara estava en expectativa de destí i, a l'any següent em van adjudicar plaça definitiva en aquest centre per anglès. I com podreu imaginar, que et donen la plaça allà on has triat treballar, on estàs tant a gust i, a més al teu poble, evidentment és motiu per a estar content i satisfet.

Aquests deu anys que he viscut ací com a professor han estat anys de gran satisfacció personal i professional, de treball com a docent i d'aprenentatge també, perquè en una escola tots aprenem, també els mestres quan ensenyem i treballem a l'escola. He assumit les funcions de cap de departament de comunicació durant tot este temps i he sigut testimoni directe de l'espectacular increment en el nombre d'alumnes d'anglès que hem tingut durant estos últims anys, tant en els tallers d'anglès reglat com en els de no reglat, així com del projecte de preparació i realització dels exàmens oficials del *Trinity College London* amb el conveni de col·laboració amb la Universitat de Valencia – Campus d'Ontinyent al respecte.

Durant aquests anys també he sigut testimoni directe de la transformació de l'escola en un centre modern, dinàmic, atractiu, obert a la societat d'Ontinyent i la comarca, amb un afany de servei públic compromès amb l'educació, amb la cultura, amb la nostra llengua i arrels, amb la nostra gent (que sou vosaltres). I en este procés de transformació ha estat fonamental la tasca de Vicent Terol, a qui hui acomiadem com a director, i de tot el seu equip directiu al complet (Agustí, Maria José i Boro), als qui agraïsc tot el que han fet per esta escola durant estos anys. La seua experiència en l'organització del centre és fonamental i és, per això, que seguiré comptant amb ells com a membres del meu equip. Tots els qui coneixem el centre des de fa més de 10 anys sabem com ha canviat al llarg d'estos anys, amb actuacions com la reforma integral de la planta baixa i part de les aules, la recuperació del pati o la creació d'aquesta magnífica plaça que hui estem gaudint per primera vegada en este sopar. I evidentment tot això ha estat possible també gràcies a l'Ajuntament d'Ontinyent. Agraïsc la seua aposta pel nostre centre i per l'ensenyament d'adults i espere seguir comptant amb eixe suport institucional en el futur.

Per a finalitzar, voldria dir dues coses:

A Vicent, gràcies per comptar amb mi, per tots aquests anys en els quals hem compartit moltes experiències laborals i personals, moltes gratificants i que m'han fet créixer i madurar com a persona i com a docent. Vull desitjar-te tota la sort del món allà on estigues, que t'ho mereixes i que estaré ací per a qualsevol cosa que necessites, a l'igual que potser necessite també algun consell teu més endavant.

I a vosaltres: companys professors, monitors de l'associació d'alumnes, conserges, administrativa i alumnes en general, compte amb tots vosaltres per a seguir endavant este projecte dinàmic de centre que tenim, i que tots junts ho podrem dur a terme. Espere poder exercir el càrrec de la millor manera possible i anar agafant l'experiència suficient per a que tot vaja el millor possible. Mentrestant, us demane paciència i comprensió, especialment durant els primers dies.

Desitge que esta nova etapa personal i professional que comence siga il·lusionant, enriquidora i positiva per a tots nosaltres.

Moltes gràcies a tots!!

Ontinyent, dijous 21 de juny de 2018
Juan Antonio Soler

CARTA DE COMIAT

Ara fa gairebé 3.000 anys que es va escriure un dels textos més bonics de la història de la literatura: *La Ilíada* d'Homer. Aquil·les, encara que enamorat del seu amant Pàtrocle, també manté relacions amb la captiva Briseida, una vídua troiana (no una verge); i en el guió adaptat per a la versió cinematogràfica *Troia* de Wolfgang Petersen, trobem una de les cites més belles del cinema, quan estan a la tenda i Aquil·les li diu a Briseida: "Et contaré un secret, una cosa que no s'ensenya al teu temple: els déus ens envegen. Ens envegen perquè som mortals, perquè cada instant nostre podria ser l'últim. Tot és més bell i deliciós perquè hi ha un final. Mai seràs més bella del que eres ara, mai tornarem a estar ací". Precisament perquè som mortals tot el que fem és únic i irrepetible. Tot té un principi i un final.

EL PRINCIPI.

L'escola d'adults d'Ontinyent farà quaranta anys el curs 2019-2020. És una llarga trajectòria que sempre ha d'emmarcar-se en el seu context per entendre veritablement la seua història. En cada període, amb les seues circumstàncies, s'ha fet el que s'ha cregut convenient o el que s'ha pogut.

Jo n'he format part els darrers catorze anys. Tretze com a director. Són d'aquests darrers anys que vull fer-vos unes pinzellades com a responsable, per a bé o per a mal, perquè personalment són els que m'acompanyaran tota la vida.

Tot va començar el curs 2004-2005. Per a aquell curs m'havien concedit una comissió de servei a l'escola d'adults d'Ontinyent. Al CPFFA *San Carlos*. Com que volia saber on estava el centre on m'havia d'incorporar, vaig vindre aquell estiu del 2004, abans de començar en setembre. Aleshores el *GMaps* no existia, encara faltava un any per a que nasquera, i els mortals ens orientàvem com havíem fet sempre des dels romans i més enllà. Quan vaig arribar a Ontinyent, un vint-i-tants de juliol, vaig fer tres voltes al carrer Major sense trobar l'escola. (carrer Major que a les plaques no es diu carrer Major, sinó de Gomis un tros i de Maïans un altre tros, per despistar el pobre foraster). Recorde un ambient asfixiant de calor, en una ciutat desèrtica. No hi havia a qui preguntar i vaig fer dues passades carrer Gomis amunt, carrer Maïans avall (l'escola recordareu que quedava amagada rere les cases que ocupaven aquesta plaça on ara hi som). Finalment vaig trobar una placa a la porta d'un edifici, a 200 metres d'ací, que deia: SAN CARLOS. Però la porta estava tancada i barrada; i me'n vaig tornar a Gandia amb l'estranya sensació de no haver-la encertat gens ni miqueta, perquè al costat d'aquella placa n'hi havia una altra que deia: CENTRO PARROQUIAL.

L'1 de setembre d'aquell any, de bon matí, tornava a estar al carrer Major, i ara sí, vaig poder preguntar i vaig trobar el centre. El que ara us relataré és un conjunt de records. Alguns els tinc gravats a foc. D'altres potser seran erronis o distorsionats, perquè el pas del temps sol deixar una boira que deforma la realitat. Però bo, són els meus records, els meus moments, i és la gent amb qui he conviscut i amb qui he après tantes coses. La primera sensació em va marcar moltíssim, perquè recorde una escola amb poca llum. Una escola grisa. Quan va arribar octubre, la foscor a la planta baixa i el primer pis, era una llosa que m'acompanyaria tot aquell curs; però el que més em va colpir va ser entrar al servei i trobar-me un forat a terra... se'm va caure l'ànima als peus, i jo crec que se me'n va anar per aquell forat. Vaig pensar, Vicent on t'has ficat!!? Jo venia d'un institut acabat d'estrenar a Ondara, que tenia parets exteriors de vidre i estava situat entre tarongers, sota la muntanya de Segària i la mar de Dénia al fons. Imagineu-vos!

Aquell vàter de l'escola d'adults em va transportar de colp a la meua infantesa, quan la meua iaia em va dur amb tren a València a veure falles. Jo tenia només nou o deu anys i en baixar del tren, com que m'estava pixant, vam anar als serveis. Aquells forats a terra, pudents i bruts, em van amargar el viatge; i el que es pitjor: em van condicionar la idea de les falles i de València, durant molts i molts anys.

Mireu si compten les primeres impressions. Siga com siga, un any després, el curs 2005-2006 vaig agafar la direcció del CPFFA. Dit així sembla fàcil, però va ser una decisió difícil. Penseu que aquell vàter seguia allí.

Va ser, com dic, una decisió important en la meua vida, que vaig meditar i mesurar abans de prendre-la. N'era conscient llavors com ho sóc hui. I si ho vaig fer va ser perquè el curs anterior, en què vaig arribar a l'escola, vaig conèixer una persona extraordinària. Una persona que em parlava de les possibilitats que tenia l'escola. De tot el que calia fer i de tot el que es podia canviar. Una persona que no només em va convèncer d'agafar la direcció, sinó que em va transmetre la confiança i la seguretat que sempre estaria al meu costat. Que sempre em recolzaria. I sobretot, que mai m'abandonaria si venien mal dades. Parle del professor i amic **Boro Boix**. No només el que hem fet ho hem fet junts. Tot. Sinó que m'ha deixat una empremta tan gran que, vaja on vaja a partir de demà, i faça el que faça, serà Boro -una part de Boro, si més no- qui ho estarà fent amb mi. Ell és el "culpable" que jo haja estat 13 anys de director. L'inspector d'aleshores, d'aquell principi, Braulio, va proposar a la Conselleria un nomenament de tres anys. I començarem a caminar un primer equip: Rosario Palma, Boro Boix, Manuel Vidal i jo. De **Manuel Vidal Pantaleoni** guarde un record molt entranyable d'aquell període per la seua bonhomia i per la seua plena dedicació al càrrec de Cap d'Estudis.

El primer que vam fer va ser reformar la tercera planta per construir el CAL. Segurament la millor aula d'estudi de llengües de tota la ciutat. Des del CAL del tercer pis, vam anar baixant poc a poc i vam remodelar la distribució d'aules de cada pis. I vam normalitzar el nom del centre al valencià: Sant Carles. I vam fer el PEC (que per estrany que sembla no estava fet) i el PCC, i els DPP, i vam regularitzar l'Associació d'alumnes i vam contractar els treballadors que exercien de monitores i monitors. I vam canviar totes les finestres, perquè ens moríem de fred a l'hivern. I vam reformar l'escala. I vam remodelar tota la planta baixa (i vam eliminar, per fi, aquell forat a terra que era el vàter). I vam instal·lar tot el centre amb les TIC, amb wifi, i amb ordinador, canó i pantalla per aula. I vam fer una aula d'informàtica moderna. I la web del centre. I el Facebook. I com que no paràvem de créixer en alumnat també vam fer créixer la plantilla de professorat, a base de demanar i demanar a la Conselleria. I vam fer convenis amb diferents entitats del poble, amb associacions de veïns, amb el cineclub, la Universitat de València, Caixa Ontinyent...

Però com podreu imaginar això no pot ser obra d'una persona. Ni de dos. De fet, si això ha estat possible és perquè hi ha hagut un Claustre encapçalat per un Equip Directiu implicat al cent per cent, que sempre ha remat en la mateixa direcció. Va ser el gran salt que ens proposàrem quan Pantaleoni se n'anà a València i vam haver de fer nou equip directiu, amb un Projecte de Direcció que ja contemplava per escrit la reforma global que acabem de citar. I va ser el projecte i l'equip elegit pel Claustre i per la Conselleria. Ha estat l'Equip que els darrers períodes ha treballat colze a colze amb mi: **Boro Boix,**

Agustí Boix i **M. José Martínez**. Ja us he explicat abans de quina pasta està fet Boro, el Cap d'Estudis de primària. **Agustí** és el Cap d'Estudis de secundària, i és el Cap d'Estudis que desitjarien tots els directors del País Valencià, però només el tenia jo. Els déus també m'afavorien una miqueta. I **M. José** és la professional més lleial amb qui he treballat mai. Podeu imaginar que en tretze anys les hem vistes de tots els colors i que determinades situacions posen a prova tothom. Ací és on descobreixes de veritat amb qui pots embarcar-te, i és per sempre. L'escola els deu als tres, tots aquests anys de sacrificis. Jo tinc amb ells un deute de per vida. Si hui puc explicar-vos tot el que hem fet és perquè ho han fet possible ells; i si jo he crescut com a persona, i si en sé molt més que quan vaig arribar -en sóc plenament conscient-, és gràcies a tots tres.

Qualsevol projecte veritablement renovador sempre té uns fonaments filosòfics i pedagògics profunds que són els que fan possible desenvolupar canvis i modernitzar-ho tot. Nosaltres volíem que el Projecte Educatiu de Centre contemplara aquests canvis profunds. Deia Gonçal Anaya, un dels pedagogs més importants del nostre temps, de qui ara mateix fa deu anys de la seua mort, que “La democràcia escolar implica que totes les opinions poden ser expressades i que aquelles més elaborades tècnicament, més especialitzades, mereixen més reconeixement. Però a més d'això, i per damunt d'això, l'educació ha de ser una altra cosa: un procés de desplegament de les capacitats i potencialitats de l'espècie en el marc de les seues múltiples concrecions culturals i nacionals, un element d'emancipació.” I ací, Anaya, quan parlava de nacions es referia també a la nació valenciana, en el concert de les nacions del món. Fa tretze anys, en el primer acte inaugural del curs acadèmic de l'escola d'adults, vaig citar Gonçal Anaya; avui, que tanque un cicle, volia fer-ho també amb les seues paraules, com a homenatge a una gran figura de l'ensenyament i de l'escola, en majúscules.

Les coneixences que he fet durant aquests anys a Ontinyent, més enllà dels companys docents, han estat moltes i algunes tan bones que sé que seran per sempre. No només han estat escolars, que per la idiosincràsia del centre vol dir entre la classe treballadora d'Ontinyent, sinó que també n'he fet en el món associatiu i cultural de la ciutat, en el món dels emprenedors i en l'administració màxima de govern del poble. Però això mereixeria un altre capítol a banda. Avui només parlaré de l'escola, amb una única excepció, la d'**Emília Tortosa**, la tècnica d'Educació de l'Ajuntament d'Ontinyent. Tot el que preteníem modernitzar de l'escola necessitava de la complicitat i l'ajuda de l'Ajuntament, i ací el recolzament d'una professional de bandera com Emília ha estat clau aquests tretze anys. La magnitud d'alguns canvis només s'expliquen amb la seua dedicació.

Aquell curs que vaig arribar ací, vaig conèixer **Lourdes Penadés**, l'orientadora del centre amb qui treballaria colze a colze des del curs següent, quan vaig agafar la direcció. Des de llavors fins el 2017 que va deixar l'escola, hem afrontat junts els reptes més difícils que se'ns han plantejat. I els hem superat. I si professionalment és del milloret que he conegut, la seua amistat, que com us deia traspassa ja les fronteres i els *tempos* de l'escola, és un dels tresors més preats que m'emporte de tota aquesta aventura. Perquè hui només us referiré els dies feliços i la bona gent que gràcies a l'escola s'ha creuat a la meua vida, però ja intueu que també hi ha hagut dies difícils. Dies en què *Sàuron* ens assetjava des de la Terra Mitjana. Dies que hem hagut de lluitar contra *orcs* i dies que hem descobert que alguns *hòbbits* fora de la Comarca donen més quefer que un porc solt.

Passem pàgina i avancem a coses més gratificants. Quan Lourdes deixà el centre, com jo ara, vingué **Belén Torró** com a Orientadora, i ens salvà la papereta amb crèixens. Sempre li deurem la valentia i el favor que ens va fer en encarregar-se d'aquest treball quan tenia altres necessitats i interessos personals. Crec que és una de les persones més bones que he conegut i no debades és amiga i col·lega professional de Lourdes.

I com que sempre hem pensat, com Aquil·les, que el que fèiem era únic i irrepetible, vam pensar que calia posar en valor l'escola i la formació d'adults. Per això ens vam inventar, amb la nova Presidenta de l'Associació d'alumnes, **Elena Beneyto**, l'Acte Inaugural aquell curs 2005-2006, amb un primer convidat que va ser Paco Muñoz. Recordeu? Des de llavors han passat pel nostre acte inaugural escriptores i escriptors, professors i professores de diferents universitat, investigadors, economistes, rectors d'universitat i músics i artistes de primer nivell. Però, novament tot això ha estat possible perquè el professorat sempre s'ha implicat. De fet, hi ha un professor a qui s'ha de reconèixer especialment l'èxit d'aquest projecte concret, perquè ha estat la peça que en arquitectura anomenen la clau de volta: **Manolo Requena**. Sense ell res hauria estat igual d'exitós. Delegar una tasca a Manolo és saber -amb la màxima tranquil·litat- que eixirà i eixirà bé. La llista de personalitats que hem portat a Ontinyent és llarga i coneguda i ha quedat registrada en la revista del centre, *BOCA*, que també començarem a publicar aquell mateix curs i que, amb l'esforç de tots, ha evolucionat i s'ha convertit en un referent de l'escola.

Aquells primers anys de govern va aparèixer pel centre una xiqueta llicenciada de feia poc, que entre d'altres tasques s'encarregà d'actualitzar el CAL i donar-li la difusió que mereixia. Era **Sònia Caparrós**. Avui també ens acompanya perquè també vam consolidar una amistat més enllà dels anys en què coincidírem. En un sol any va mobilitzar l'alumnat en unes activitats extraescolars d'una volada que no havíem pogut fer mai, pel 8 de març. Encara recorde els acalorats debats sobre si havíem de dir *Dia de la dona* o *Dia de la dona treballadora*. Però sobretot l'estime per honesta i treballadora. Un encant.

I fent camí tots aquest anys de direcció vaig entropessar (també per culpa de Boro) amb l'informàtic **Cèsar Torró**. Redéu, quin descobriment! La informàtica, que vol dir tota la maquinària del centre, tota, se la fa xas. Però a sobre sap fer de tot i no se li cauen els anells d'encarregar-se del que calga. Junts hem fet un bon tram del camí. Un tram fonamental. Et trobaré a faltar, Cèsar. I tant que et trobaré a faltar!

Entremig d'aquests quefers, mentre intentàvem renovar el centre de dalt a baix, aparegué una altra d'aquelles persones meravelloses que de segur, molts coneixereu perquè sempre m'ha fet la sensació que coneix mitja Vall d'Albaida, mitja Safor, quasi tota la Costera i l'Alcoià. És una dona de país. És una professora de cap a peus que ha sabut mobilitzar tota la comunitat educativa en benefici del centre. Una professora de les que de vegades sembla que ja no n'hi ha: **Eva Albinyana**. També, gràcies a l'escola, m'emportaré la seua amistat per sempre. I en un altre moment del viatge, capricis del destí, quan més necessitàvem un tècnic lingüístic, un expert en llengües que poguera atendre el CAL, l'Ajuntament instal·là a l'escola, el despatx del tècnic lingüístic **Josep Sanchis**, a qui mai agraïrem prou la implicació amb l'escola d'adults. L'atenció al CAL, les campanyes de normalització lingüística, la implicació en el consell de redacció del *BOCA*, etc., han estat immillorables. La seua visió global d'escola, ciutat, país. I la constant soldadura entre formació, cultura i cultura popular, no només ha donat grans fruits sinó que -i açò és el més important- les arrels profundes que ha fet tirar, són el que de veritat paga la pena. Per posar un sol exemple, els seus coneixements de la realitat holística d'Ontinyent i la seua prosa deliciosa van albirar el projecte gegants i cabets, amb un resultat excel·lent.

I férem la geganta de l'escola, *La Dona d'Aigua*. I els cabets: *L'home del sac* i *L'home dels nassos*. I després el gegantet Ovidi. *L'Ovidiet*. I en la realització de les figures hi ha una professora que es guanya a pols tots els mèrits: **Rosario Palma**.

Ja abans havia demostrat que qualsevol treball que li encomanares era capaç d'executar-lo, i després dels gegants ho ha continuat demostrant: murals dels cossos centrals de l'escala, figures i plafons del pati, catifes ceràmiques als replanells de l'escala, taulells per als graons, detalls per als conferenciants, cal·ligrafies a les parets, el bust de Gomis, col·laboracions amb entitats vinculades, tot i més. El somni de qualsevol escola, de qualsevol director. Gràcies.

Amb les contínues renovacions de professorat, va arribar un dia el professor de filosofia (i d'Història i de Geografia i de Món del treball) **Rafel Carril**, socarrat que ens ha fet estimar la seua ciutat, la història i la identitat que la conformen i que ha aportat al centre d'adults, cada curs que hem compartit, els aspectes necessaris per fer-lo créixer. *Per fer-lo com és*. A Rafel, estic segur que, no només jo sinó tot el centre, el recordarà sempre. El curs següent també marxa, però se'n va a Xàtiva, la seua Xàtiva, per això sabem que estarà bé. Felicitats.

I entre curs i curs, vam fer un conveni amb el *Trinity College London* fins que ens atorgaren el núm. de centre oficial examinador. Però, novament això ho ha fet possible el professorat de la casa, alguns que ja no hi són i d'altres que han vingut després i ho han continuat. Com no agrair els inicis a una joia de professora com **Imma Mateu**, avui al col·legi franciscans, però que aquesta nit també ens acompanya; o qui ara se'n fa càrrec amb una formació envejable com **Julia Sabathil** i evidentment, tot coordinat amb la professionalitat del Cap del Departament de Comunicació **Juan Antonio Soler**, de qui després parlaré.

I quan ja pensàvem que no seria possible. Que no podríem mai de la vida fer realitat el somni de recuperar el patí de l'escola, que s'havia afonat feia 25 anys, va i ho aconseguim. I vingueren més projectes com el de *Camins d'Art* dirigit per la incombustible **Maria Carballo**, on hem sigut capaços de portar al centre artistes universals com Toni Miró; o el Projecte d'Innovació educativa comarcal APROVA, amb 13 escoles implicades i més de 25 professors de tota la Vall d'Albaida treballant com mai havíem estat capaços.

I vam iniciar la "Setmana Cultural 25 d'Abril" on cada any el CPFPA fa una programació cultural riquíssima. I hem fet Viatges de Fi de Curs i Festes de Fi de Curs, perquè tot això fa escola. Tot això crea consciència i posa en valor una institució d'Ontinyent amb gairebé 40 anys d'existència que ja és un referent a tot el País Valencià. Toca ja agrair al màxim òrgan de govern del centre, el Consell Escolar de Centre, i sobretot a les persones representants de sectors concrets que han dedicat altruïstament tant d'esforç, any rere any, en reunions i en assumptió de responsabilitats. Parle sobretot de les actuals representants de l'alumnat **Teresa Micó, Rosana Belda i Ana Corrales**. I de la incombustible representant de l'Ajuntament **Desa Gregori**.

Però com sabeu el centre s'organitza en dues branques que anomenem ensenyament reglat i no reglat. És ací on vull agrair totes les monitores i monitors que any rere any fan una tasca per a la societat d'Ontinyent, tan necessària com infravalorada. I ho han fet aportant a l'escola les millors constants per adaptar-se cada curs escolar a la realitat immediata, alhora que les hem tingut al 100% sempre que les hem necessitat per a qualsevol extraescolar. Parle d'**Aurora Barber, Paloma Gandia, Concep Tortosa, Mila Rios i Cecília Calabuig**. En tots aquests anys l'escola també ha tingut d'altres monitores que han passat algun curs i ja no hi són, però entre les darreres incorporacions cal destacar a **Júlia Sabathil i Maria Carballo** de les quals ja he parlat abans. En el cas de Maria he deixat per escrit, en diferents textos, que és un gran actiu per a l'escola. De **Cesc Biosca**, de qui també he deixat escrit al catàleg que molt aviat tindreu, el que pense d'un mestre, una persona i un artista fabulós. Sabeu que tinc una debilitat especial per l'art i per això em perdonareu que els dedique, a Maria i a Cesc, una ratlla més, però no podia ser d'una altra manera en aquesta nova plaça sota l'aura de l'escultura "LLAPIS DE LLIBERTAT" que Cesc va imaginar un dia i juntament amb les professores Maria i Rosario i alguns alumnes, van fer realitat fa uns mesos. Amb tots ells, el centre és més i la ciutat guanya.

EL FINAL.

No els podré anomenar tots, i de segur que n'oblido algun que després me'n penediré, però recorde gratament professorat que ha passat per l'escola com **Manolo Cerdà, Cèlia Caballero, M. Lluïsa Martínez, Alberto Navarro, Valentí Giner; Dario Navarro, Pablo Ferrer, Sílvia Colomer, Gregori García...** que només van estar un o dos cursos però que són tan bons professionals que sempre et vénen al cap per una raó o altra. Recorde i recordaré sempre **Enric Oltra**, un gran mestre de Llutxent que havia estat molts anys treballant a Andorra, quan va vindre al centre i ens aportà tot el seu saber. Alguns que passaren molt ràpid com **Fran Quesada** i que hui ocupa llocs d'alta responsabilitat al Govern valencià. O **Tonyi Caro**, que feia tan bé les seues classes que durant tot l'any venia gent a matricular-se als seus grups. Recordaré a les que sempre han estat com **Dora Llopis** o **Esperança Gimeno**, i evidentment les darreres incorporacions que tan bons fruits han donat com **Pep Soler, Antonio Silvestre** o **Xavi Peiró**. I les magnífiques **Laia Molina, Tamara Bonet** i **Carmina Rubio**.

I quan ja pensàvem que no veuríem una llarga i costosa reivindicació d'anys que era tombar les cases que amenaçaven l'escola i poder tindre aquesta meravellosa plaça, com un regal diví que no és sinó la sinergia amb l'Ajuntament d'Ontinyent, ha estat possible el somni. I amb aquesta plaça, a manera de metàfora, per fi podem mostrar-li a la ciutat l'escola de què estem tan i tan orgullosos. L'escola d'adults d'Ontinyent. I També amb un comiat dolç i feliç, com un símbol que tanca un cicle i n'obri un de nou, el Claustre i el Consell Escolar de Centre, amb aquest director que us parla al capdavant, han aprovat, fa unes setmanes, canviar el nom del centre pel de **Gaspar Guerau de Montmajor**, il·lustre professor ontinyentí del Renaixement. Referent cultural que cal reivindicar. Es tanca un cicle i se n'obri un de nou.

Però tot això, que ningú ho dubte. Tot això ho ha fet el Claustre de Professors i professores. Tot això ho han fet les monitores i monitors dels tallers. I tot això ha estat possible perquè any rere any, hem tingut un alumnat fidel i compromés que s'ha sentit a gust i ha fet seua l'escola. Aquest era l'objectiu que ens marcàrem i pense que ha estat suficientment assolit. És mèrit vostre. És patrimoni vostre. Cuideu-lo i com deia Fuster: *Corregir i augmentar. Això és la cultura. Això és el que us toca ara: corregir i augmentar. Estic segur que ho fareu i ho fareu de manera immillorable.*

Com sabeu, el punt central de tot el procés pedagògic sempre és l'alumnat i malgrat que, per raons òbvies, no els podem recordar a tots, sempre hi ha excepcions. Sempre guardem bons records de determinats alumnes. Més encara en l'ensenyament d'adults. Siga com siga, i perquè crec que no podia ser d'altra manera, també entre l'alumnat m'emporte records fabulosos. Alumnes que han dirigit l'Associació d'alumnes del CPFP, o que han participat activament a l'aula i que m'he estimat molt com **Miquel Pons, Teresa Gisbert, Elena Beneyto, Pilar Juan, Àngela Juan, Ana Corrales, Consuelo Sanfèlix, Titus, Vicent, Pepa, Irene, Ana, Tere** i tants i tants d'altres amb qui hem treballat i gaudit a l'aula o amb qui he tingut el plaer de recórrer la trama urbana de Gandia, el barranc dels tarongers, la vila d'Ontinyent, el curs del Clariano, les trinxeres de la línia XYZ per la serra d'Espadà, el camp de Mauthausen o la ciutat de Linz vora el Danubi, l'Alhambra de Granada o els carrers, palaus i museus de València o de Barcelona. Gràcies per tots aquests moments de felicitat. De vida.

Toca ja parlar de **Juan Antonio Soler**, de qui he fet abans una pinzellada. Ha estat els darrers anys el Cap del Departament de Comunicació que inclou com sabeu Valencià, Castellà i Anglès. Ha estat per tant, membre nat de la Comissió de Coordinació Pedagògica que ha guiat la marxa del centre els darrers anys. És l'especialista d'anglès que ha coordinat la implantació del centre examinador oficial Trinity i el conveni amb la Universitat de València. És l'home treballador i discret que quan l'he necessitat l'he tingut. Igual fa docència d'anglès, que tradueix textos per a les nostres publicacions, que fa tasques administratives, que organitza extraescolars, trasllada mobles o fa ballar la Dona d'aigua. És per tot això que li vaig proposar el repte de fer-se càrrec de la direcció, amb el visticla de la inspecció educativa, en aquest període de transició que s'obri fins que un nou projecte amb un nou o renovat equip directiu vulga encarar el futur. Sóc ben conscient del gran acte de Juan Antonio. No és gens fàcil, ni de gust de ningú, agafar responsabilitats de transició. I encara ho és menys si és d'un projecte d'èxit del qual n'has format part. Un enorme sacrifici que jo sempre agrairé i que espere que tots vosaltres el sapieu valorar. Ajudeu-lo com m'heu ajudat a mi. Trebal·leu amb ell com heu treballat amb mi, i tindreu la millor escola d'adults de tot el País Valencià.

Diu una bella cançó de Txarango:

(...)

I a poc a poc ens hem fet grans.

Hi ha nits que encara ens pesen.

Però no hem deixat de caminar.

Que tot et vagi bé.

Que trobis tot allò que busques.

Que et sigui lleu la direcció.

I vinguin plens de melodies els nous dies,

que siguis fort. Que tot et vagi bé. QUE TOT US VAJA BÉ.

Moltes gràcies per tot el que m'heu donat.

FINS SEMPRE.

Vicent Terol i Calabuig.

Ontinyent, 21 de juny de 2018.
Acte de Fi de curs.

CENTRE PÚBLIC
SANT CARLES
DE FORMACIÓ DE
PERSONES ADULTES
ONTINYENT